

Consiliul
Uniunii Europene

Bruxelles, 22 decembrie 2021
(OR. en)

15296/21

**Dosar interinstituțional:
2021/0434(CNS)**

**FISC 253
ECOFIN 1299
IA 217**

PROPUNERE

Sursă:	Secretara Generală a Comisiei Europene, sub semnătura dnei Martine DEPREZ, Directoare
Data primirii:	22 decembrie 2021
Destinatar:	DI Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, Secretarul General al Consiliului Uniunii Europene
Nr. doc. Csie:	COM(2021) 565 final
Subiect:	Propunere de DIRECTIVĂ A CONSILIULUI de stabilire a unor norme pentru prevenirea utilizării abuzive în scopuri fiscale a entităților fictive și de modificare a Directivei 2011/16/UE

În anexă, se pune la dispoziția delegațiilor documentul COM(2021) 565 final.

Anexă: COM(2021) 565 final

Bruxelles, 22.12.2021
COM(2021) 565 final

2021/0434 (CNS)

Propunere de

DIRECTIVĂ A CONSILIULUI

de stabilire a unor norme pentru prevenirea utilizării abuzive în scopuri fiscale a entităților fictive și de modificare a Directivei 2011/16/UE

{SEC(2021) 565 final} - {SWD(2021) 577 final} - {SWD(2021) 578 final} -
{SWD(2021) 579 final}

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

• Motivele și obiectivele propunerii

La 18 mai 2021, Comisia Europeană a adoptat comunicarea intitulată „Impozitarea întreprinderilor pentru secolul XXI”¹, pentru a promova un sistem robust, eficient și echitabil de impozitare a întreprinderilor în Uniunea Europeană. Aceasta stabilește o viziune atât pe termen scurt, cât și pe termen lung, pentru a sprijini redresarea Europei în urma pandemiei de COVID-19 și pentru a asigura venituri publice adecvate în următorii ani. Scopul său este de a crea un mediu de afaceri echitabil și stabil, care poate stimula o creștere durabilă și generatoare de locuri de muncă în Uniune. Prezenta propunere este una dintre inițiativele specifice pe termen scurt anunțate în comunicare ca mijloc de îmbunătățire a sistemului fiscal actual, punând accentul pe asigurarea unei impozitări echitabile și eficiente.

Deși în ultimii ani s-au înregistrat progrese importante în acest domeniu, în special odată cu adoptarea Directivei împotriva evitării obligațiilor fiscale (ATAD)² și cu extinderea domeniului de aplicare al Directivei privind cooperarea administrativă (DAC)³, entitățile juridice care sunt lipsite de substanță și de o activitate economică minimă prezintă în continuare riscul de a fi utilizate în scopuri fiscale necorespunzătoare, cum ar fi evaziunea fiscală și evitarea obligațiilor fiscale, astfel cum au confirmat recente dezvoltări masive din mass-media⁴. Deși pot exista motive întemeiate pentru utilizarea unor astfel de entități, sunt necesare acțiuni suplimentare pentru a aborda situațiile în care contribuabilii se sustrag de la obligațiile care le revin în temeiul legislației fiscale sau acționează împotriva scopului real al legislației fiscale prin utilizarea abuzivă a unor întreprinderi care nu desfășoară nicio activitate economică efectivă. Astfel de situații au drept rezultat reducerea obligațiilor fiscale globale ale contribuabililor. Acest rezultat conduce la un transfer al sarcinii fiscale în detrimentul contribuabililor onești și denaturează deciziile comerciale de pe piața internă. Dacă nu este soluționată în mod eficient, această situație creează un mediu de concurență fiscală neloyală și de distribuție inechitabilă a sarcinii fiscale. Prezenta directivă se aplică tuturor întreprinderilor care sunt considerate a avea domiciliul fiscal și care sunt eligibile pentru a primi un certificat de domiciliu fiscal într-un stat membru.

Având ca obiectiv combaterea practicilor de evitare a obligațiilor fiscale și de evaziune fiscală, care afectează în mod direct funcționarea pieței interne, prezenta directivă stabilește norme de combatere a evitării obligațiilor fiscale și a evaziunii fiscale într-un domeniu specific. Aceasta răspunde unei solicitări din partea Parlamentului European de a se lua măsuri la nivelul UE pentru a combate utilizarea abuzivă a entităților fictive în scopuri fiscale și, la un nivel mai general, cererii formulate de mai multe state membre, de întreprinderi și de societatea civilă pentru o abordare mai fermă și mai coerentă a UE împotriva evitării obligațiilor fiscale și a evaziunii fiscale.

¹ COM(2021) 251 final.

² Directiva (UE) 2016/1164 a Consiliului din 12 iulie 2016 de stabilire a normelor împotriva practicilor de evitare a obligațiilor fiscale care au incidență directă asupra funcționării pieței interne (JO L 193, 19.7.2016, p. 1).

³ Directiva 2011/16/UE a Consiliului din 15 februarie 2011 privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal și de abrogare a Directivei 77/799/CEE (JO L 64, 11.3.2011, p. 1).

⁴ A se vedea, de exemplu, ancheta OpenLux și, mai recent, Pandora Papers.

- **Coerența cu dispozițiile existente în domeniul de politică vizat**

Prezenta directivă face parte din strategia centrală a UE privind impozitarea directă a societăților, având scopul de a garanta că toată lumea plătește ceea ce datorează. În ultimul deceniu, Comisia a urmărit în mod consecvent adoptarea unor politici de combatere a evitării obligațiilor fiscale și a evaziunii fiscale.

În mod special și cu titlu de exemplu, în 2012, Comisia a publicat o recomandare privind planificarea fiscală agresivă, prin care recomanda statelor membre măsuri specifice împotriva dublei neimpozitări și a construcțiilor juridice artificiale în scopuri fiscale. În 2016 a fost adoptată Directiva împotriva evitării obligațiilor fiscale (ATAD) pentru a asigura punerea în aplicare coordonată în statele membre a măsurilor-cheie împotriva evitării obligațiilor fiscale care decurg din acțiunile proiectului internațional privind erodarea bazei impozabile și transferul profiturilor. În paralel, de la adoptarea sa în 2011, Directiva privind cooperarea administrativă (DAC) a fost revizuită și extinsă în mai multe rânduri pentru a permite un schimb de informații fiscale la scară largă și în timp util în întreaga UE, inclusiv cu privire la deciziile fiscale și raportarea obligatorie a construcțiilor juridice de către intermediarii fiscali. Dintr-o perspectivă internațională, lista UE a jurisdicțiilor necooperante în materie fiscală a fost lansată începând din 2017, printre altele pentru a proteja bazele de impozitare ale statelor membre de practicile fiscale dăunătoare ale țărilor terțe.

Cu toate acestea, instrumentele fiscale existente la nivelul UE nu conțin dispoziții explicite care să vizeze entitățile fictive, adică entitățile care nu desfășoară nicio activitate economică efectivă, chiar dacă se presupune că sunt implicate într-o astfel de activitate, și care pot fi utilizate în mod abuziv în scopuri de evaziune fiscală sau de evitare a obligațiilor fiscale. Riscul pe care astfel de entități îl pot prezenta pentru piața unică și în mod specific pentru bazele de impozitare ale statelor membre a fost evidențiat de recentele scandaluri fiscale.

- **Coerența cu alte politici ale Uniunii (posibile inițiative viitoare care au relevanță pentru acest domeniu de politică)**

Prezenta directivă vine în continuarea Comunicării Comisiei privind impozitarea întreprinderilor pentru secolul XXI în ceea ce privește crearea unui sistem solid, eficient și echitabil de impozitare a întreprinderilor în UE și reflectă una dintre inițiativele de politică avute în vedere în respectiva comunicare. Ca atare, aceasta completează o serie de alte inițiative de politică promovate de Comisie în paralel, pe termen scurt și lung. Printre acestea se numără o propunere de directivă privind asigurarea unui nivel minim global de impozitare pentru grupurile multinaționale din Uniune. Prezenta directivă, care urmărește să descurajeze utilizarea în scopuri fiscale a entităților fictive stabilite în Uniune, are un domeniu de aplicare mai larg decât Directiva privind un nivel minim de impozitare, deoarece include toate entitățile și construcțiile juridice care își au domiciliul fiscal în Uniune, fără niciun prag bazat pe venituri. Pe de altă parte, cadrul juridic privind nivelul minim de impozitare se aplică numai grupurilor de întreprinderi multinaționale și grupurilor naționale de mari dimensiuni cu venituri cumulate care depășesc 750 de milioane EUR. Aceste grupuri intră și sub incidența prezentei directive. Acest lucru se datorează faptului că cele două inițiative au scopuri diferite.

Cadrul juridic privind nivelul minim de impozitare se referă exclusiv la cota (adică nivelul) de impozitare. Acesta nu menționează caracteristicile potențial dăunătoare ale bazei de impozitare și nu implică nici examinarea întrebării dacă o entitate are suficientă substanță pentru a desfășura activitatea pe care ar trebui să o desfășoare. Este adevărat că punerea în aplicare a normelor privind nivelul minim de impozitare poate descuraja treptat crearea de entități fictive într-o anumită măsură. Totuși, acesta este încă un rezultat necunoscut, care nu poate fi garantat în această etapă.

În plus, excluderea din domeniul de aplicare al prezentei directive a grupurilor care intră în domeniul de aplicare al Directivei privind un nivel minim de impozitare ar crea un tratament inegal față de entitățile „fictive” care aparțin unor grupuri de dimensiuni mai mici și care nu ating pragul de 750 de milioane EUR. Mai exact, grupurile mari de întreprinderi multinaționale ar primi o derogare de la cerințele în materie de transparență și de la consecințele fiscale în temeiul prezentei directive.

Printre inițiativele suplimentare anunțate se numără propunerile de a impune tuturor entităților UE să își publice anual cota efectivă de impozitare și să abordeze tendința fiscală în favoarea finanțării prin îndatorare plasând finanțarea prin capitaluri proprii pe piața unică pe poziție de egalitate cu datoria. În plus, prezenta directivă este coerentă și complementară cu politicile Uniunii în ceea ce privește transparența informațiilor privind beneficiarii reali.

2. TEMEIUL JURIDIC, SUBSIDIARITATEA ȘI PROPORȚIONALITATEA

• Temeiul juridic

Legislația în domeniul impozitării directe intră sub incidența articolului 115 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE). Această clauză stipulează că măsurile legislative de apropiere adoptate în temeiul respectivului articol iau forma legală a directivei.

• Subsidiaritatea (în cazul competenței neexclusive)

Prezenta propunere respectă principiul subsidiarității. Natura acestui subiect impune o inițiativă comună în cadrul pieței interne.

Normele prezentei directive vizează combaterea practicilor transfrontaliere de evitare a obligațiilor fiscale și de evaziune fiscală și oferă un cadru comun care să fie pus în aplicare în mod coordonat în legislațiile naționale ale statelor membre. Aceste obiective nu pot fi realizate în mod satisfăcător prin acțiuni întreprinse de fiecare stat membru acționând pe cont propriu.

De obicei, utilizarea entităților și a construcțiilor juridice lipsite de o minimă substanță în scopul evitării obligațiilor fiscale sau al evaziunii fiscale nu este limitată la teritoriul unui singur stat membru. O caracteristică esențială a schemelor respective este faptul că implică sistemele fiscale ale mai multor state membre în același timp. Prin urmare, mai multe state membre ar putea fi afectate de o schemă care ar include utilizarea unei entități fictive situate într-un alt stat membru.

Analiza normelor statelor membre de combatere a evitării obligațiilor fiscale și a evaziunii fiscale arată că acestea sunt fragmentate. Unele state membre au elaborat norme sau practici specifice, inclusiv criterii privind substanța, pentru a combate abuzurile comise de entitățile fictive în domeniul impozitării. Totuși, majoritatea statelor membre nu aplică norme specifice, dar se pot baza pe norme generale antiabuz, pe care tind să le aplice de la caz la caz. Chiar și în rândul puținelor state membre care au elaborat norme specifice la nivel național, normele diferă în mod semnificativ și reflectă mai degrabă sistemele și prioritățile fiscale naționale decât dimensiunea pieței interne.

Fragmentarea existentă ar putea fi reprodusă și, eventual, agravată în cazul în care statele membre ar lua măsuri individuale. O astfel de abordare ar perpetua ineficiențele și denaturările actuale în interacțiunea dintre măsurile distincte. Dacă obiectivul este de a adopta soluții care să funcționeze pentru piața internă în ansamblu și să îmbunătățească reziliența acesteia (internă și externă) împotriva evaziunii fiscale și a practicilor de evitare a obligațiilor fiscale care afectează sau pot afecta în mod egal toate statele membre, calea de urmat adecvată presupune o inițiativă coordonată la nivelul UE.

În plus, o inițiativă a UE ar aduce o valoare adăugată în comparație cu ceea ce poate realiza o multitudine de acțiuni întreprinse la nivel național. Dat fiind că normele avute în vedere au o dimensiune transfrontalieră și că entitățile fictive sunt utilizate în mod obișnuit pentru erodarea bazei de impozitare a unui stat membru diferit de cel în care este situată entitatea fictivă, este imperativ ca orice propunere să echilibreze interesele divergente din cadrul pieței interne și să ia în considerare imaginea de ansamblu, pentru a identifica obiective și soluții comune. Acest lucru poate fi realizat numai dacă legislația este elaborată la nivel central. În plus, o abordare comună față de entitățile fictive ar asigura securitatea juridică și ar reduce costurile de conformare pentru întreprinderile care își desfășoară activitatea pe teritoriul UE.

Prin urmare, o astfel de abordare este conformă cu principiul subsidiarității prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană.

- **Proportionalitatea**

Măsurile avute în vedere se limitează la garantarea nivelului minim necesar de protecție pentru piața internă. Prin urmare, directiva nu prevede o armonizare deplină, ci doar un nivel minim de protecție pentru sistemele de impozitare a societăților din statele membre.

În special, directiva stabilește un test pentru a facilita identificarea de către statele membre a cazurilor evidente de entități fictive utilizate în mod abuziv în scopuri fiscale în mod coordonat în UE. Normele naționale, inclusiv normele de transpunere a legislației UE, se aplică în continuare pentru identificarea entităților fictive care nu sunt incluse în prezenta directivă. Aplicarea acestor norme naționale ar trebui să fie facilitată și prin măsurile prezentei directive, întrucât statele membre vor avea acces la noi informații privind entitățile fictive. În plus, directiva stabilește consecințe pentru entitățile fictive, ținând seama în mod corespunzător de acordurile și convențiile în vigoare între statele membre și țările terțe pentru eliminarea dublei impunerii a veniturilor și, după caz, a capitalului.

Astfel, directiva asigură gradul esențial de coordonare în cadrul Uniunii pentru realizarea obiectivelor sale. În acest context, propunerea nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivelor sale și, prin urmare, respectă principiul proporționalității.

- **Alegerea instrumentului**

Prezenta propunere este o propunere de directivă, singurul instrument disponibil permis de temeiul juridic al articolului 115 din TFUE.

3. REZULTATE ALE EVALUĂRILOR EX-POST, ALE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRII IMPACTULUI

- **Evaluările ex-post/verificarea adecvării legislației existente**

Legislația actuală împotriva evitării obligațiilor fiscale nu include măsuri care să vizeze întreprinderile lipsite de o minimă substanță din punct de vedere fiscal. Prin urmare, evaluarea nu este relevantă.

- **Consultările cu părțile interesate**

La 4 iunie 2021, TAXUD a lansat o consultare publică privind o posibilă inițiativă de combatere a utilizării entităților și construcțiilor juridice fictive în scopuri fiscale. Aceasta a cuprins 32 de întrebări care vizau, printre altele, delimitarea problemei și a factorilor determinanți ai acesteia și identificarea formei adecvate de acțiune a UE și a caracteristicilor esențiale ale entităților fictive care sunt expuse riscului de a fi utilizate în mod abuziv în scopuri fiscale. Consultarea s-a încheiat la 27 august 2021, cu un total de 50 de răspunsuri.

Toți respondenții recunosc că, în pofida recentelor măsuri ale UE împotriva evitării obligațiilor fiscale, problema evitării obligațiilor fiscale și a evaziunii fiscale persistă, inclusiv prin utilizarea abuzivă a entităților fictive. În timp ce unii respondenți salută noile măsuri specifice de combatere a abuzurilor în domeniul fiscal, alții consideră că acestea ar putea fi premature.

Respondenții subliniază capacitatea redusă a administrațiilor fiscale ale statelor membre și cooperarea administrativă inadecvată ca principali factori determinanți ai problemei.

În ceea ce privește caracteristicile comune ale entităților fictive care prezintă riscul de a fi utilizate în mod abuziv în scopuri fiscale, există un consens larg cu privire la faptul că lipsa unui cont bancar propriu este una dintre acestea și este sugestivă. Opiniile converg, de asemenea, cu privire la faptul că o altă caracteristică comună este aceea că majoritatea administratorilor nu își au reședința în țara în care este situată entitatea. Totuși, nu există un consens larg cu privire la relevanța altor factori, cum ar fi numărul de angajați.

În plus, respondenții sunt de acord că este mai probabil ca entități fictive expuse riscului de a fi utilizate în mod abuziv să fie identificate printre entitățile implicate în activitatea de deținere și gestionare de capital sau de proprietate intelectuală sau în activități de finanțare și leasing. Deși respondenții consideră că o entitate fictivă predispusă la utilizare abuzivă poate fi înființată sub orice formă juridică, fiduciile par să fie considerate ca fiind expuse unui risc ușor mai ridicat. Faptul că o entitate este o întreprindere mică sau mijlocie (IMM) nu apare ca o caracteristică relevantă care să fie luată în considerare.

În special, 33 de respondenți, îndeosebi asociații de întreprinderi și profesionale, au furnizat informații ample care nu se limitează la întrebările din cadrul consultării. O parte semnificativă a acestor respondenți, spre deosebire de ceilalți, sunt preocupați de faptul că noua legislație a UE care vizează evitarea obligațiilor fiscale și evaziunea fiscală prin utilizarea abuzivă a entităților fictive ar putea să nu fie oportună, având în vedere și discuțiile internaționale privind impozitarea efectivă minimă la nivel mondial.

În plus, acești respondenți subliniază faptul că definiția a ceea ce constituie o entitate fictivă reprezintă o provocare și că evaluarea lipsei de substanță depinde de faptele și circumstanțele fiecărei entități specifice. În această privință, respondenții subliniază că contribuabilii ar trebui să aibă dreptul efectiv de a furniza dovezi cu privire la situația lor specifică. Acești respondenți au furnizat, de asemenea, în mod util, exemple specifice de structuri care ar putea fi considerate lipsite de substanță, adică fictive, dar care nu sunt înființate pentru a obține avantaje fiscale, ci din motive comerciale întemeiate.

Pe lângă consultarea publică, experții naționali în domeniul impozitării directe au fost consultați în mod specific. La 22 iunie 2021 a avut loc o reuniune a Grupului de lucru IV privind chestiuni fiscale, urmată de consultări bilaterale. În general, statele membre și-au exprimat sprijinul pentru o nouă inițiativă a UE care să vizeze utilizarea abuzivă a entităților fictive pentru a obține avantaje fiscale. Statele membre au salutat definiția unor norme comune privind utilizarea abuzivă a entităților fictive, precum și a unui cadru pentru cooperarea administrativă. Statele membre au susținut, de asemenea, un domeniu larg de aplicare a noilor măsuri și au subliniat că IMM-urile ar trebui să fie acoperite în egală măsură. Dintre opțiunile de politică disponibile, statele membre și-au exprimat sprijinul pentru măsurile de reglementare.

În elaborarea propunerii sale, Comisia a luat în considerare rezultatele consultării. În special, dintre diferitele opțiuni de politică, Comisia a decis să prezinte o propunere de măsuri de reglementare și cu caracter obligatoriu, și anume o directivă în temeiul articolului 115 din TFUE. În plus, directiva propusă diferențiază entitățile expuse riscului de a fi fictive și de a fi

utilizate în mod abuziv pentru a obține avantaje fiscale prin referire la un set de caracteristici comune acestor entități. Totuși, anumite entități fictive sunt excluse de la început, deoarece sunt utilizate în mod obișnuit din motive comerciale legitime. La elaborarea criteriilor distincte care ar identifica entitățile expuse riscului și la definirea cazurilor care ar trebui excluse întrucât nu prezintă riscuri de evitare a obligațiilor fiscale sau de evaziune fiscală, Comisia s-a bazat pe contribuțiile părților interesate. IMM-urile nu sunt excluse din propunere deoarece există un consens larg cu privire la faptul că acestea prezintă riscuri relevante. Recunoscând faptul că, în cele din urmă, substanța este o chestiune de fapt și de circumstanțe, directiva include un mecanism care permite contribuabililor să conteste rezultatul testului prevăzut, inclusiv prin demonstrarea motivelor comerciale, nefiscale, care stau la baza unei anumite structuri. În aceeași ordine de idei, structurile care nu sunt înființate cu scopul principal de a obține un avantaj fiscal pot beneficia de un mecanism de solicitare a unei exceptări anticipate.

În ceea ce privește întrebarea dacă măsurile care vizează utilizarea abuzivă a entităților fictive în scopuri fiscale ar fi oportune sau premature, Comisia consideră că există într-adevăr o nevoie clară de astfel de măsuri. Necesitatea acestor măsuri este evidentă în urma scandalurilor continue privind utilizarea abuzivă a entităților fictive la nivel mondial și în special pe piața unică. Aplicarea viitoare a normelor privind impozitarea efectivă minimă la nivel mondial nu ar aborda pe deplin problema societăților fictive, întrucât aceste norme s-ar aplica numai societăților multinaționale care ating pragul de 750 de milioane EUR, lăsând deci toate întreprinderile aflate sub acest prag în afara domeniului de aplicare. În aceeași ordine de idei, Comisia apreciază că protecția bazelor de impozitare ale statelor membre este cu atât mai importantă pentru asigurarea unei economii durabile în circumstanțele excepționale impuse de criza sanitară.

- **Obținerea și utilizarea expertizei**

Pentru a identifica măsuri adecvate de combatere a utilizării abuzive a entităților fictive în scopuri fiscale, Comisia s-a bazat pe un studiu amplu realizat de Biroul Internațional de Documentare Fiscală (IBFD). Studiul a fost prezentat Comisiei în contextul consultării publice. Acesta concluzionează că măsurile existente ale UE împotriva evitării obligațiilor fiscale nu sunt suficiente pentru a aborda problemele fiscale legate de societățile fictive și că trebuie salutată o acțiune coordonată de promovare a coerenței transfrontaliere în ceea ce privește tratamentul fiscal aplicabil construcțiilor juridice fictive. Comisia observă, de asemenea, că sunt relativ rar întâlnite norme ale statelor membre care să vizeze în mod specific construcțiile juridice fictive. În plus, Comisia s-a bazat pe un studiu privind societățile de tip „cutie poștală” realizat de un contractant extern și comandat independent de această inițiativă.

Comisia s-a bazat pe rezultatele acestor studii pentru a defini caracteristicile specifice care ar trebui să identifice entitățile care prezintă un risc clar de a fi fictive și de a fi utilizate în mod abuziv pentru a obține avantaje fiscale.

- **Evaluarea impactului**

În vederea pregătirii prezentei inițiative, s-a efectuat o evaluare a impactului.

La 22 octombrie 2021, Comitetul de control normativ (CCN) a emis un aviz pozitiv cu rezerve referitor la evaluarea impactului prezentată privind prezenta propunere, inclusiv o

serie de sugestii de îmbunătățire⁵. Raportul de evaluare a impactului (EI) a fost apoi revizuit în acest sens, după cum se explică mai jos.

Evaluarea impactului examinează patru opțiuni de politică în plus față de scenariul de referință, reprezentat de lipsa oricărei acțiuni. Opțiunea 1 a fost urmărirea unor măsuri legislative fără caracter obligatoriu prin extinderea mandatului unui instrument existent de evaluare reciprocă, Codul de conduită (impozitarea întreprinderilor). Ca alternativă, evaluarea impactului a examinat posibilitatea adoptării de către Comisie a unei recomandări adresate statelor membre. Totuși, este de așteptat ca instrumentele legislative fără caracter obligatoriu să aibă un efect redus în soluționarea problemei utilizării abuzive a entităților fictive în scopuri fiscale, aceasta fiind o problemă transfrontalieră care necesită o abordare coerentă în întreaga UE, care nu poate fi asigurată prin instrumente juridice neobligatorii.

Opțiunile 2, 3 și 4 au caracter de reglementare și prevăd un set de norme care ar trebui să fie instituite în toate statele membre. Acestea diferă în ceea ce privește măsura în care se urmărește coordonarea. Opțiunea 2 a avut în vedere coordonarea criteriilor și a proceselor de identificare a entităților fictive, precum și coordonarea cu privire la tratamentul acestora. Opțiunea 3 include, pe lângă opțiunea 2, un mecanism pentru schimbul automat de informații. Opțiunea 4 adaugă la opțiunea 3 o prescriere de sancțiuni împotriva entităților neconforme.

Diferitele opțiuni au fost comparate pe baza următoarelor criterii: (a) eficacitatea în reducerea utilizării abuzive a entităților fictive; (b) câștigurile fiscale pentru finanțele publice; (c) costurile de conformare pentru întreprinderi; (d) costurile de conformare pentru administrațiile fiscale; (e) efectele indirecte asupra pieței unice; (f) efectele indirecte asupra concurenței între întreprinderi; (g) efectele indirecte asupra competitivității UE; (h) efectele indirecte – impactul social și (i) coerența. Comparația a arătat că se poate preconiza că opțiunile 2, 3 și 4 vor fi, în pofida costurilor lor, eficace în îndeplinirea obiectivelor prezentei inițiative. Dintre acestea, opțiunea 4 pare să funcționeze cel mai bine. Mai exact, se preconizează că aceasta va asigura atingerea celui mai înalt nivel de conformitate de către entitățile vizate, fiind totodată coerentă cu actuala agendă a UE privind combaterea evitării obligațiilor fiscale și a evaziunii fiscale și bazându-se pe sistemele existente de schimb de informații.

Impactul economic

Evaluarea impactului economic a făcut obiectul unor limitări ale datelor, deoarece inițiativa se referă la un tip de entitate pentru care există o lipsă acută de date și nicio definiție general acceptabilă.

Beneficii

Cu toate acestea, se preconizează că opțiunea preferată (opțiunea 4) va avea un impact economic pozitiv. Ca principal beneficiu direct, se preconizează că va exista o creștere a colectării veniturilor fiscale prin reducerea utilizării abuzive a entităților fictive în UE. Chiar și o mică reducere a actualei pierderi fiscale estimate (estimată la aproximativ 20 de miliarde EUR în UE) va însemna resurse publice suplimentare semnificative. Opțiunea 4 este cea mai eficace, deoarece rezultatul identificării existenței unei entități fictive este întărit de următoarele implicații: schimbul de informații între statele membre și un regim comun de sancțiuni la nivelul UE. S-ar putea obține unele beneficii directe suplimentare din taxele de reglementare ca urmare a sancțiunilor. Inițiativa va aduce, de asemenea, beneficii indirecte semnificative. Datorită acestei acțiuni, vor fi colectate informații valoroase pentru a înțelege mai bine fenomenul entităților fictive în scopuri fiscale. De asemenea, aceasta va semnala

⁵ [OP a se introduce linkurile către fișa rezumat și către avizul pozitiv al CCN după publicarea acestora.].

faptul că UE s-a angajat să pună capăt evitării obligațiilor fiscale și evaziunii fiscale în interiorul frontierelor sale, încurajând respectarea obligațiilor fiscale.

Costuri

Principalele costuri legate de opțiunea selectată sunt creșterea costurilor de conformare pentru întreprinderi și pentru administrațiile fiscale. Se preconizează că costurile de conformare fiscală pentru întreprinderi vor crește într-o mică măsură. În general, costurile ar trebui să fie relativ reduse, deoarece se preconizează că numărul întreprinderilor care intră în domeniul de aplicare al prezentei inițiative va fi scăzut (mai puțin de 0,3 % din numărul total al întreprinderilor din UE), iar datele suplimentare care trebuie raportate de către întreprinderile care intră în domeniul de aplicare al inițiativei ar trebui să fie ușor de recuperat și relativ simplu de furnizat. Pentru administrațiile fiscale, se preconizează, de asemenea, o creștere modestă a costurilor. Administrațiile fiscale ar trebui să își extindă capacitățile pentru a administra informațiile la care vor avea acces, pentru a pune în aplicare sistemele care sprijină schimbul de informații și pentru a aplica sancțiunile propuse. Prezenta propunere urmărește, prin concepție, să găsească un echilibru bun între efectele pozitive și sarcina suplimentară. Există riscuri în ceea ce privește capacitatea statelor membre de a face față noilor responsabilități, de exemplu, în ceea ce privește gestionarea soluțiilor fiscale anticipate.

Principalele modificări puse în aplicare

CCN a emis un aviz pozitiv cu rezerve cu privire la evaluarea impactului. În special, CCN a remarcat că evaluarea impactului nu este clară cu privire la motivele pentru care evitarea obligațiilor fiscale și evaziunea fiscală ar trebui combătute împreună și la ceea ce diferențiază entitățile fictive legitime de cele utilizate în mod abuziv în scopuri fiscale. CCN a remarcat, de asemenea, că evaluarea impactului nu oferă o imagine de ansamblu suficientă a posibilelor măsuri alternative și/sau complementare, dincolo de introducerea legislației UE. În plus, CCN a remarcat că evaluarea impactului ar trebui să fie îmbunătățită în ceea ce privește estimările cantitative, în special costurile de conformare pentru întreprinderi, și ar trebui să reflecte mai bine diferitele puncte de vedere ale părților interesate în analiza principală. În anexa I la evaluarea impactului se explică modul în care observațiile CCN au fost luate în considerare. Mai multe părți ale evaluării impactului au fost revizuite și au fost adăugate noi părți pentru a răspunde preocupărilor exprimate de CCN. În primul rând, a fost adăugată o nouă secțiune pentru a explica, inclusiv cu titlu de exemplu, modul în care entitățile fictive pot servi atât practicilor de evitare a obligațiilor fiscale, cât și practicilor de evaziune fiscală în moduri similare și de ce, prin urmare, există posibilitatea de a le aborda împreună. În plus, evaluarea impactului a fost revizuită pentru a clarifica faptul că distincția dintre entitățile fictive legitime și cele nelegitime ține mai degrabă de modul în care sunt utilizate decât de structura lor. În al doilea rând, evaluarea impactului a fost extinsă pentru a reflecta în detaliu diferitele alternative avute în vedere într-un stadiu incipient pentru a aborda utilizarea problematică a entităților fictive în domeniul fiscal. În acest sens, s-a explicat motivul pentru care nu a fost promovată opțiunea de a reglementa furnizorii de servicii pentru fiducii și întreprinderi, ca măsură de sine stătătoare sau complementară. Motivele pentru care introducerea cerințelor de substanță a fost considerată opțiunea adecvată scopului au fost, de asemenea, analizate în continuare. În al treilea rând, evaluarea impactului a fost revizuită pentru a include detalii suplimentare privind costurile de conformare estimate pentru întreprinderi și administrații și, în special, detalii privind raționamentul care stă la baza estimărilor, argumente suplimentare și elemente de probă noi. În plus, mai multe secțiuni ale părții principale a evaluării impactului au fost revizuite pentru a include contribuțiile relevante ale părților interesate, colectate prin proceduri de consultare publice și specifice.

4. IMPLICAȚIILE BUGETARE

A se vedea fișa financiară legislativă.

5. ALTE ELEMENTE

- **Planurile de punere în aplicare și măsurile de monitorizare, evaluare și raportare**

După ce va fi adoptată ca directivă, prezenta propunere ar trebui să fie transpusă în legislația națională a statelor membre până la 30 iunie 2023 și să intre în vigoare de la 1 ianuarie 2024. În scopul monitorizării și evaluării punerii în aplicare a directivei, statele membre furnizează anual Comisiei informații relevante pentru fiecare an fiscal, inclusiv o listă de date statistice. Informațiile relevante sunt prevăzute la articolul 12 din directivă.

La fiecare cinci ani, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport cu privire la aplicarea prezentei directive; termenul ar trebui să înceapă să curgă de la [1 ianuarie 2024]. Rezultatele prezentei propuneri vor fi incluse în raportul de evaluare adresat Parlamentului European și Consiliului care va fi emis până la [1 ianuarie 2029].

- **Explicarea detaliată a dispozițiilor specifice ale propunerii**

Directiva include, în linii mari, și urmărește să acopere toate întreprinderile care pot fi considerate a avea domiciliul fiscal într-un stat membru, indiferent de forma lor juridică. În acest sens, directiva include și construcțiile juridice, precum parteneriatele, care sunt considerate a avea domiciliul fiscal într-un stat membru.

Directiva vizează o schemă specifică utilizată în scopul evitării obligațiilor fiscale sau al evaziunii fiscale. Schema vizată implică înființarea în cadrul Uniunii a unor întreprinderi care se presupune că au o activitate economică, dar care, în realitate, nu desfășoară activități economice. În schimb, acestea sunt înființate pentru a permite ca anumite avantaje fiscale să revină beneficiarului real sau grupului din care fac parte, în ansamblu. De exemplu, un holding financiar poate colecta toate plățile din activitățile financiare ale întreprinderilor din diferite state membre ale UE, profitând de scutirile de impozite reținute la sursă în temeiul Directivei privind dobânzile și redevențele⁶, iar apoi poate transfera aceste venituri unei întreprinderi asociate dintr-o țară terță cu un nivel scăzut de impozitare, exploatând tratatele fiscale favorabile sau chiar dreptul fiscal intern al unui anumit stat membru. Pentru a combate această schemă, prezenta directivă prevede un test care va ajuta statele membre să identifice întreprinderile care desfășoară o activitate economică, dar care sunt lipsite de o minimă substanță și sunt utilizate în mod abuziv în scopul obținerii de avantaje fiscale. Testul poate fi denumit în mod curent „test de substanță”. În plus, directiva prevede consecințe fiscale pentru întreprinderile lipsite de o minimă substanță (fictive). De asemenea, aceasta prevede schimbul automat de informații, precum și o eventuală solicitare din partea unui stat membru către un altul de audituri fiscale pentru un grup mai larg de întreprinderi care sunt tratate ca fiind expuse riscului (deoarece îndeplinesc anumite condiții), dar care nu prezintă neapărat deficiențe de substanță în sensul prezentei directive. Definirea tratamentului fiscal adecvat și schimbul de informații ar trebui să descurajeze schema vizată prin neutralizarea oricăror avantaje fiscale obținute sau care pot fi obținute.

⁶ Directiva 2003/49/CE a Consiliului din 3 iunie 2003 privind sistemul comun de impozitare, aplicabil plăților de dobânzi și de redevențe efectuate între societăți asociate din state membre diferite (JO L 157, 26.6.2003, p. 49).

Având în vedere cele de mai sus, directiva este structurată astfel încât să reflecte, în esență, succesiunea logică a fiecărei etape a testului de substanță menționat. Această operațiune se execută în 7 etape: întreprinderile care ar trebui să raporteze (pentru că sunt considerate „expuse riscului”); raportarea; posibilitatea de a beneficia de exceptare de la obligația de raportare pentru lipsa motivelor fiscale; prezumția lipsei de minimă substanță; posibilitatea de a obiecta; consecințele fiscale; schimbul automat de informații prin punerea la dispoziție a datelor într-un registru central, precum și eventuala solicitare de efectuare a unui audit fiscal.

Întreprinderile care ar trebui să raporteze

Prima etapă împarte diferitele tipuri de întreprinderi în cele expuse riscului de a fi lipsite de substanță și de a fi utilizate în mod abuziv în scopuri fiscale și cele cu risc scăzut. Cazurile de risc sunt cele care prezintă simultan mai multe caracteristici identificate în mod obișnuit la întreprinderile lipsite de substanță. Aceste criterii sunt denumite în mod curent „praguri”. Cazurile cu risc scăzut sunt cele care nu prezintă niciunul sau doar unele dintre aceste criterii, și anume cele care nu trec pragurile.

Criteriile relevante care stabilesc pragurile urmăresc să diferențieze ca fiind expuse riscului acele întreprinderi care se implică aparent în activități transfrontaliere, care sunt mobile din punct de vedere geografic și, în plus, se bazează pe alte întreprinderi pentru administrarea proprie, în special pe furnizori de servicii profesioniști terți sau similari.

Cazurile cu risc scăzut care nu trec pragul sunt irelevante în sensul directivei. Prin urmare, resursele se pot concentra pe cazurile cele mai riscante, și anume cele care prezintă toate caracteristicile relevante și, prin urmare, trec pragul.

Din motive de certitudine fiscală, întreprinderile care desfășoară anumite activități sunt excluse în mod explicit și, prin urmare, sunt considerate de la început ca fiind cu risc scăzut și irelevante în sensul directivei. Printre acestea se numără întreprinderile care fie nu ar trece pragul, fie, în cazul în care l-ar trece, ar fi considerate irelevante în sensul directivei într-o etapă ulterioară a testului. În cazul întreprinderilor care intră sub incidența uneia dintre excluderi nu este nevoie să se ia în considerare dacă trec sau nu pragul.

Raportarea

Numai întreprinderile considerate ca fiind expuse riscului în prima etapă continuă cu a doua etapă, care reprezintă chiar nucleul testului de substanță. Având în vedere faptul că sunt expuse riscului, acestor întreprinderi li se cere să raporteze cu privire la substanță în declarația de impunere.

Raportarea cu privire la substanță înseamnă furnizarea de informații specifice, care, în mod normal, provin deja din declarația de impunere a întreprinderii, într-un mod care facilitează evaluarea activității desfășurate de întreprindere. Accentul se pune pe circumstanțele specifice care sunt prezente în mod normal într-o întreprindere care desfășoară o activitate economică substanțială.

Trei elemente sunt considerate importante: în primul rând, spațiul disponibil pentru uzul exclusiv al întreprinderii; în al doilea rând, cel puțin un cont bancar propriu și activ în Uniune; și, în al treilea rând, cel puțin un administrator să aibă reședința în apropierea întreprinderii și să fie dedicat activităților acesteia sau, ca variantă alternativă, un număr suficient de angajați ai întreprinderii care desfășoară activitățile principale generatoare de venit ale acesteia să aibă reședința în apropierea întreprinderii. Dedicarea administratorului față de activitățile întreprinderii poate fi demonstrată prin calificările sale, care ar trebui să îi permită administratorului să aibă un rol activ în procesele decizionale, prin competențele formale conferite acestuia și prin participarea sa efectivă la gestionarea curentă a întreprinderii. În cazul în care niciun administrator cu calificările necesare nu are reședința în apropierea

întreprinderii, ar fi de așteptat ca întreprinderea să aibă o legătură adecvată cu statul membru în care se presupune că are domiciliul fiscal dacă majoritatea angajaților săi care îndeplinesc funcțiile curente își au domiciliul fiscal în apropierea statului membru respectiv. De asemenea, procesul decizional ar trebui să aibă loc în statul membru al întreprinderii. Aceste elemente specifice au fost selectate pe baza standardului internațional privind activitatea economică substanțială în scopuri fiscale.

Trebuie avut în vedere faptul că aceste elemente sunt stabilite în ceea ce privește întreprinderile cu activități transfrontaliere care sunt mobile din punct de vedere geografic și care nu dispun de resurse proprii pentru propria administrare.

În plus, raportarea trebuie să fie însoțită de documente justificative satisfăcătoare, care ar trebui să fie anexate și la declarația de impunere, dacă nu sunt deja incluse. Elementele de probă necesare sunt menite să permită administrațiilor fiscale să verifice în mod direct veridicitatea informațiilor raportate, precum și să își formeze o imagine de ansamblu asupra situației întreprinderii, pentru a analiza oportunitatea inițierii unui audit fiscal.

Prezumția lipsei unei minime substanțe și a abuzului fiscal

A treia etapă a testului prevede evaluarea adecvată a informațiilor pe care întreprinderea le-a raportat în a doua etapă în ceea ce privește substanța. Aceasta stabilește modul în care ar trebui să fie interpretat, cel puțin la prima vedere, rezultatul raportării, și anume declarația întreprinderii că deține sau nu elementele relevante.

O întreprindere care reprezintă un caz de risc, întrucât a trecut pragul, și a cărei raportare conduce, de asemenea, la constatarea că îi lipsește cel puțin unul dintre elementele relevante în ceea ce privește substanța ar trebui să fie considerată fictivă în sensul directivei, adică lipsită de substanță și utilizată abuziv în scopuri fiscale.

O întreprindere care reprezintă un caz de risc, dar a cărei raportare arată că deține toate elementele relevante ale substanței ar trebui să fie considerată a nu fi fictivă în sensul directivei. Totuși, această prezumție nu exclude posibilitatea ca administrațiile fiscale să constate că o astfel de întreprindere:

- este fictivă în sensul directivei, deoarece documentele justificative prezentate nu confirmă informațiile raportate; sau
- este fictivă sau nu are o activitate economică substanțială în conformitate cu alte norme interne decât prezenta directivă, ținând seama de documentele justificative prezentate și/sau de elementele suplimentare; sau
- nu este beneficiarul real al unui flux de venituri care îi este plătit.

Obiecții

A patra etapă implică dreptul întreprinderii despre care se presupune că este fictivă și utilizată în mod abuziv în scopuri fiscale în sensul directivei de a dovedi contrariul, și anume de a dovedi că are substanță sau, în orice caz, că nu este utilizată în mod abuziv în scopuri fiscale. Această oportunitate este foarte importantă, deoarece testul de substanță se bazează pe indicatori și, ca atare, poate să nu surprindă faptele și circumstanțele specifice fiecărui caz în parte. Prin urmare, contribuabilii vor avea dreptul efectiv de a susține că nu sunt întreprinderi fictive în sensul directivei.

Pentru a susține infirmarea unei prezumții de întreprindere fictivă, contribuabilii ar trebui să prezinte elemente de probă concrete cu privire la activitățile pe care le desfășoară și la modul în care își desfășoară activitatea. Elementele de probă prezentate trebuie să includă informații privind motivele comerciale (nefiscale) pentru înființarea și menținerea unei întreprinderi care

nu are nevoie de sediu propriu și/sau de cont bancar și/sau de conducere sau angajați dedicați. De asemenea, acestea trebuie să includă informații cu privire la resursele pe care o astfel de întreprindere le utilizează pentru a-și desfășura efectiv activitatea. De asemenea, trebuie incluse informații care să permită verificarea legăturii dintre întreprindere și statul membru în care aceasta susține că își are domiciliul fiscal, și anume să se verifice dacă deciziile esențiale privind activitățile generatoare de valoare ale întreprinderii se iau în statul membru respectiv.

Informațiile de mai sus sunt esențiale și trebuie să fie prezentate de întreprinderea care formulează obiecția, dar întreprinderea este liberă să prezinte informații suplimentare pentru a-și susține argumentele. Aceste informații ar trebui să fie apoi evaluate de administrația fiscală a statului în care întreprinderea își are domiciliul fiscal. În cazul în care administrația fiscală este convinsă de infirmarea de către întreprindere a prezumției că ar fi fictivă în sensul directivei, aceasta ar trebui să fie în măsură să certifice rezultatul procedurii de obiecție pentru anul fiscal relevant. Întrucât este probabil ca procesul de obiecție să creeze o povară atât pentru întreprindere, cât și pentru administrația fiscală, conducând totodată la concluzia că există o minimă substanță din punct de vedere fiscal, va fi posibilă prelungirea valabilității pentru infirmarea prezumției cu încă 5 ani (adică pentru o perioadă totală de maximum 6 ani) după anul fiscal relevant, cu condiția ca circumstanțele de drept și de fapt demonstrate de întreprindere să nu se schimbe. După această perioadă, întreprinderea va trebui să reînnoiască procedura de obiecție, dacă dorește acest lucru.

Exceptarea pentru lipsa motivelor fiscale

O întreprindere care poate trece pragul și/sau care nu îndeplinește criteriul unei minime substanțe ar putea fi utilizată pentru activități comerciale reale fără a crea un avantaj fiscal pentru ea însăși, pentru grupul de societăți din care face parte sau pentru beneficiarul real final. O astfel de întreprindere ar trebui să aibă posibilitatea de a demonstra acest lucru în orice moment și de a solicita o exceptare de la obligațiile prevăzute în prezenta directivă.

Pentru a solicita o astfel de exceptare, întreprinderea trebuie să prezinte elemente care să permită compararea obligațiilor fiscale ale structurii sau ale grupului din care face parte cu și fără interpunerea acesteia. Acest lucru este similar cu exercițiul recomandat a fi efectuat pentru evaluarea oricărui tip de scheme de planificare fiscală agresivă (Recomandarea Comisiei din 6 decembrie 2012 privind planificarea fiscală agresivă⁷).

La fel ca în cazul infirmării prezumției, se poate considera că administrația fiscală a localității în care se presupune că se află domiciliul fiscal al întreprinderii este cea mai în măsură să evalueze elementele de probă relevante prezentate de întreprindere. În cazul în care administrația fiscală este convinsă că interpunerea unei anumite întreprinderi în cadrul grupului nu are impact asupra obligațiilor fiscale ale grupului, aceasta ar trebui să fie în măsură să certifice că întreprinderea nu este expusă riscului de a fi considerată fictivă în temeiul prezentei directive pentru un an fiscal. Întrucât procesul de obținere a unei exceptări ar putea crea o povară atât pentru întreprindere, cât și pentru administrația fiscală, conducând totodată la concluzia că nu există scopul evitării obligațiilor fiscale sau al evaziunii fiscale, va fi posibilă prelungirea valabilității exceptării cu încă 5 ani (adică pentru o perioadă totală de maximum 6 ani), cu condiția ca circumstanțele de drept și de fapt demonstrate de întreprindere să nu se schimbe. După această perioadă, întreprinderea va trebui să repete procesul de solicitare a unei exceptări dacă dorește să continue să beneficieze de exceptare și poate demonstra că are în continuare dreptul la aceasta.

⁷ JO L 338, 12.12.2012, p. 41.

Consecințele

În cazul în care o întreprindere este prezumată a fi fictivă în sensul directivei și nu obiectează cu privire la această prezumție, ar trebui să intervină consecințe fiscale. Aceste consecințe ar trebui să fie proporționale și să vizeze neutralizarea impactului său fiscal, adică excluderea oricăror avantaje fiscale care au fost obținute sau care ar putea fi obținute prin intermediul întreprinderii în conformitate cu acordurile sau convențiile în vigoare în statul membru al întreprinderii sau cu directivele relevante ale UE, în special Directiva 2011/96/UE a Consiliului privind regimul fiscal comun care se aplică societăților-mamă și filialelor acestora din diferite state membre și Directiva 2003/49/CE privind sistemul comun de impozitare, aplicabil plăților de dobânzi și de redevențe efectuate între societăți asociate din state membre diferite. De fapt, aceste avantaje ar fi excluse dacă acordurile, convențiile și directivele UE relevante nu ar fi luate în considerare în ceea ce privește o întreprindere despre care s-a constatat că este lipsită de o minimă substanță și care nu a demonstrat contrariul.

Având în vedere că, pentru a obține aceste avantaje, o întreprindere trebuie, în mod normal, să prezinte un certificat de domiciliu fiscal, pentru a asigura un proces eficient, statul membru de domiciliu fiscal al întreprinderii fictive fie nu va emite deloc un certificat de domiciliu fiscal, fie va emite un certificat cu un avertisment, incluzând o declarație explicită prin care să prevină utilizarea acestuia în scopul obținerii avantajelor menționate anterior. Neemiterea unui certificat de domiciliu fiscal sau emiterea unui certificat special, cu includerea avertismentului descris mai sus, nu încalcă normele naționale ale statului membru în care întreprinderea fictivă își are domiciliul fiscal în ceea ce privește obligațiile fiscale legate de întreprinderea fictivă. Acest lucru va constitui doar o practică administrativă pentru informarea țării de origine că nu ar trebui să acorde beneficiile tratatului său fiscal cu statul membru al întreprinderii fictive (sau ale directivelor UE aplicabile) plăților către întreprinderea fictivă.

În cazul în care avantajele fiscale acordate întreprinderii sunt excluse, ar trebui să se stabilească modul în care ar trebui impozitate efectiv fluxurile de venituri către și dinspre întreprindere, precum și oricare active deținute de aceasta. În special, ar trebui să se determine jurisdicția care ar trebui să aibă dreptul de a impozita fluxurile de venituri și/sau active. Această determinare nu ar trebui să afecteze niciun impozit care s-ar putea aplica la nivelul întreprinderii fictive; astfel, statul membru al întreprinderii fictive ar rămâne liber să o considere în continuare ca având domiciliul fiscal pe teritoriul său și să aplice impozit pe fluxurile de venituri și/sau pe activele relevante în conformitate cu legislația sa națională.

Alocarea drepturilor de impozitare ar trebui să ia în considerare toate jurisdicțiile care pot fi afectate de tranzacțiile care implică întreprinderea fictivă. Aceste jurisdicții, cu excepția statului membru al întreprinderii fictive, sunt următoarele:

- (i) în cazul fluxurilor de venituri: pe de o parte, jurisdicția de origine sau jurisdicția în care este situat plătitorul venitului și, pe de altă parte, jurisdicția destinației finale a fluxului, adică jurisdicția acționarului întreprinderii;
- (ii) în cazul activelor imobiliare: pe de o parte, jurisdicția de origine sau jurisdicția în care sunt situate activele și, pe de altă parte, jurisdicția în care își are reședința proprietarul, adică jurisdicția acționarului întreprinderii;
- (iii) în cazul bunurilor mobile de valoare, cum ar fi colecțiile de artă, iahturile etc.: jurisdicția proprietarului, adică a acționarului întreprinderii.

Alocarea drepturilor de impozitare afectează în mod necesar numai statele membre care au obligații în temeiul prezentei directive, adică nu afectează și nu poate afecta țările terțe. Cu toate acestea, este probabil să apară, într-adevăr, situații care implică țări terțe, de exemplu,

atunci când la întreprinderea fictivă ajung venituri dintr-o țară terță sau când acționarul (acționarii) întreprinderii fictive se află într-o țară terță sau când întreprinderea fictivă deține active situate într-o țară terță. În aceste cazuri, acordurile pentru evitarea dublei impunerii între un stat membru și o țară terță ar trebui să fie respectate în mod corespunzător în ceea ce privește alocarea drepturilor de impozitare. În absența unor astfel de acorduri, statul membru în cauză va aplica legislația sa națională.

În detaliu, pot fi avute în vedere patru scenarii:

- (1) Jurisdicția de origine a plătitorului este o țară terță – jurisdicția întreprinderii fictive este UE – jurisdicția acționarului (acționarilor) este UE

În acest caz, jurisdicția de origine nu are obligații în temeiul directivei, în timp ce jurisdicția întreprinderii fictive și cea a acționarului intră sub incidența acesteia.

- Țara terță de origine/a plătitorului: poate aplica impozit intern pentru plata în străinătate sau poate decide să aplice tratatul în vigoare cu UE ca jurisdicție a acționarilor.
- Întreprinderea fictivă din UE: va continua să aibă domiciliul fiscal în statul membru respectiv și va trebui să îndeplinească obligațiile relevante în conformitate cu legislația națională, inclusiv prin raportarea plății primite; aceasta poate fi în măsură să furnizeze elemente de probă pentru impozitul aplicat plății.
- Acționarul (acționarii) din UE: includ plata primită de întreprinderea fictivă în venitul său (lor) impozabil, în conformitate cu legislația națională, și poate (pot) solicita o facilitate fiscală pentru orice impozit plătit la sursă, în conformitate cu tratatul aplicabil cu țara terță care reprezintă jurisdicția de origine. De asemenea, se va lua în considerare și se va deduce orice impozit plătit de întreprinderea fictivă.

- (2) Jurisdicția de origine a plătitorului este UE – jurisdicția întreprinderii fictive este UE – jurisdicția acționarului (acționarilor) este UE

În acest caz, toate jurisdicțiile intră sub incidența directivei și, prin urmare, au obligații în temeiul acesteia.

- UE în calitate de jurisdicție de origine/a plătitorului: nu va avea dreptul să impoziteze plata, dar poate aplica impozit intern pentru plata în străinătate în măsura în care nu poate identifica dacă acționarul (acționarii) întreprinderii se află în UE.
- Întreprinderea fictivă din UE: va continua să aibă domiciliul fiscal în statul membru respectiv și va trebui să îndeplinească obligațiile relevante în conformitate cu legislația națională, inclusiv prin raportarea plății primite; aceasta poate fi în măsură să furnizeze elemente de probă pentru impozitul aplicat plății.
- Acționarul (acționarii) din UE: va (vor) include plata primită de întreprinderea fictivă în venitul său (lor) impozabil, în conformitate cu legislația națională, și poate (pot) solicita o facilitate fiscală pentru orice impozit plătit la sursă, inclusiv în temeiul directivelor UE. De asemenea, se va lua în considerare și se va deduce orice impozit plătit de întreprinderea fictivă.

- (3) Jurisdicția de origine a plătitorului este UE – jurisdicția întreprinderii fictive este UE – jurisdicția acționarului (acționarilor) este o țară terță

În acest caz, numai jurisdicția de origine și jurisdicția întreprinderii fictive au obligații în temeiul directivei, în timp ce jurisdicția acționarilor nu are.

- UE în calitate de jurisdicție de origine/a plătitorului: va impozita plata în străinătate în conformitate cu tratatul în vigoare cu țara terță care reprezintă jurisdicția acționarului (acționarilor) sau, în absența unui astfel de tratat, în conformitate cu legislația națională.
- Întreprinderea fictivă din UE: va continua să aibă domiciliul fiscal într-un stat membru și va trebui să îndeplinească obligațiile relevante în conformitate cu legislația națională, inclusiv prin raportarea plății primite; aceasta poate fi în măsură să furnizeze elemente de probă pentru impozitul aplicat plății.
- Țara terță a acționarului (acționarilor): deși țara terță care reprezintă jurisdicția acționarului (acționarilor) nu este obligată să aplice nicio consecință, i se poate solicita să aplice un tratat fiscal în vigoare cu statul membru de origine pentru a oferi facilități fiscale.

(4) Jurisdicția de origine a plătitorului este o țară terță – jurisdicția întreprinderii fictive este UE – jurisdicția acționarului (acționarilor) este o țară terță

- Țara terță de origine/a plătitorului: poate aplica impozit intern pentru plata în străinătate sau poate decide să aplice impozit în conformitate cu tratatul fiscal în vigoare cu țara terță care reprezintă jurisdicția acționarului (acționarilor) dacă dorește să verifice și entitatea fictivă din UE.
- Întreprinderea fictivă din UE: va continua să aibă domiciliul fiscal într-un stat membru și să îndeplinească obligațiile relevante în conformitate cu legislația națională, inclusiv prin raportarea plății primite; aceasta poate fi în măsură să furnizeze elemente de probă pentru impozitul aplicat plății.
- Țara terță a acționarului (acționarilor): deși țara terță care reprezintă jurisdicția acționarilor nu este obligată să aplice nicio consecință, aceasta poate lua în considerare aplicarea unui tratat în vigoare cu jurisdicția de origine pentru a oferi facilități fiscale.

Scenariile în care întreprinderile fictive sunt rezidente în afara UE nu intră în domeniul de aplicare al directivei.

Schimbul de informații

Toate statele membre vor avea acces la informații privind întreprinderile fictive din UE, în orice moment și fără a fi necesar să se recurgă la solicitarea de informații. În acest scop, statele membre vor face schimb de informații încă din prima etapă, atunci când o întreprindere este clasificată în categoria celor expuse riscului în sensul prezentei directive. Schimbul de informații se va realiza și în cazul în care administrația fiscală a unui stat membru efectuează o evaluare bazată pe fapte și circumstanțe ale unor cazuri individuale și decide să certifice că o anumită întreprindere a infirmat prezumția de a fi fictivă sau ar trebui să fie exceptată de la obligațiile prevăzute în directivă. Acest lucru va asigura pentru toate statele membre posibilitatea de a afla în timp util marja de apreciere exercitată și motivele care stau la baza fiecărei evaluări. Statele membre vor putea, de asemenea, să solicite statului membru al întreprinderii să efectueze audituri fiscale în cazul în care au motive să suspecteze că întreprinderea ar putea să fie lipsită de o minimă substanță în sensul directivei.

Pentru ca informațiile să fie disponibile în timp util pentru toate statele membre care ar putea avea un interes în acest sens, informațiile vor fi transmise în mod automat prin intermediul unui registru central, prin utilizarea mecanismului existent de cooperare administrativă în

materie fiscală. În toate scenariile prezentate mai sus, statele membre vor face schimb de informații fără întârziere și, în orice caz, în termen de 30 de zile de la data la care administrația deține astfel de informații. Aceasta înseamnă în termen de 30 de zile de la primirea declarațiilor de impunere sau în termen de 30 de zile de la data la care administrația emite o decizie de certificare a faptului că o întreprindere a infirmat o prezumție sau că ar trebui să fie exceptată. Schimbul automat va avea loc, de asemenea, în termen de 30 de zile de la încheierea unui audit al unei întreprinderi expuse riscului în sensul directivei, în cazul în care rezultatul auditului are un impact asupra informațiilor transmise deja sau care ar fi trebuit să fie transmise pentru întreprinderea respectivă. Informațiile care trebuie transmise sunt prevăzute la articolul 13 din prezenta directivă. Principiul este că, prin aceste informații, ar trebui ca toate statele membre să poată primi informațiile raportate de întreprinderile expuse riscului în sensul prezentei directive. În plus, în cazul în care administrația unui stat membru evaluează o obiecție cu privire la o prezumție sau o exceptare de la obligațiile prevăzute în directivă, informațiile transmise ar trebui să permită celorlalte state membre să înțeleagă motivele acestei evaluări. Celelalte state membre ar trebui să aibă întotdeauna posibilitatea de a solicita unui alt stat membru un audit fiscal al oricărei întreprinderi care trece pragul în conformitate cu prezenta directivă, dacă au îndoieli cu privire la deținerea substanței minime necesare. Statul membru solicitat ar trebui să efectueze auditul fiscal într-un interval de timp rezonabil și să comunice rezultatul statului membru solicitant. În cazul în care se constată existența unei entități fictive, schimbul de informații ar trebui să fie automat în conformitate cu articolul 13 din prezenta directivă.

Sanțiuni

Legislația propusă lasă la latitudinea statelor membre să stabilească sancțiunile aplicabile în cazul încălcării obligațiilor de raportare prevăzute de prezenta directivă transpusă în ordinea juridică națională. Sancțiunile trebuie să fie eficace, proporționale și disuasive. Ar trebui să se realizeze un nivel minim de coordonare între statele membre prin stabilirea unei sancțiuni monetare minime, în conformitate cu dispozițiile existente în sectorul financiar. Sancțiunile ar trebui să includă o sancțiune administrativă pecuniară de cel puțin 5 % din cifra de afaceri a întreprinderii. Această sumă minimă ar trebui să țină seama de circumstanțele entității raportoare.

Propunere de

DIRECTIVĂ A CONSILIULUI**de stabilire a unor norme pentru prevenirea utilizării abuzive în scopuri fiscale a entităților fictive și de modificare a Directivei 2011/16/UE**

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționare Uniunii Europene, în special articolul 115,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Parlamentului European¹,având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European²,

hotărând în conformitate cu o procedură legislativă specială,

întrucât:

- (1) Asigurarea unei impozitări echitabile și eficace în cadrul pieței interne și combaterea evitării obligațiilor fiscale și a evaziunii fiscale rămân priorități politice importante în Uniune. Deși în ultimii ani s-au înregistrat progrese importante în acest domeniu, în special prin adoptarea Directivei 2016/1164 a Consiliului³ privind combaterea evitării obligațiilor fiscale și extinderea domeniului de aplicare al Directivei 2011/16/UE a Consiliului⁴ privind cooperarea administrativă, sunt necesare măsuri suplimentare pentru a combate practicile identificate în mod specific de evaziune fiscală și de evitare a obligațiilor fiscale, care nu sunt pe deplin acoperite de cadrul juridic existent al Uniunii. În special, grupurile multinaționale înființează adesea întreprinderi lipsite de o minimă substanță, pentru a-și reduce obligațiile fiscale globale, inclusiv prin transferarea profiturilor din anumite state membre cu impozite ridicate în care desfășoară activități economice și creează valoare pentru activitatea lor. Prezenta propunere completează progresele înregistrate în ceea ce privește transparența corporativă prin cerințe referitoare la informații despre beneficiarii reali introduse de cadrul de combatere a spălării banilor, care abordează situațiile în care întreprinderile sunt înființate pentru a ascunde adevărații beneficiari, fie ai întreprinderilor respective, fie ai activelor pe care acestea le administrează și le dețin, cum ar fi bunurile imobiliare sau bunurile cu valoare ridicată.
- (2) Este recunoscut faptul că într-un stat membru pot fi înființate întreprinderi lipsite de o minimă substanță cu obiectivul principal de a obține un avantaj fiscal, în special prin

¹ JO C , , p. . Nepublicat încă în *Jurnalul Oficial*.

² JO C , , p. . Nepublicat încă în *Jurnalul Oficial*.

³ Directiva (UE) 2016/1164 a Consiliului din 12 iulie 2016 de stabilire a normelor împotriva practicilor de evitare a obligațiilor fiscale care au incidență directă asupra funcționării pieței interne (JO L 193, 19.7.2016, p. 1).

⁴ Directiva 2011/16/UE a Consiliului din 15 februarie 2011 privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal și de abrogare a Directivei 77/799/CEE (JO L 64, 11.3.2011, p. 1).

erodarea bazei de impozitare a unui alt stat membru. Deși unele state membre au elaborat un cadru legislativ sau administrativ pentru a-și proteja baza de impozitare împotriva unor astfel de scheme, normele relevante au adesea un efect redus, deoarece se aplică doar pe teritoriul unui singur stat membru și nu surprind în mod eficace situațiile care implică mai multe state membre. În plus, normele naționale care se aplică în acest domeniu diferă în mod semnificativ în cadrul Uniunii, iar unele state membre nu dispun deloc de norme pentru combaterea utilizării abuzive în scopuri fiscale a întreprinderilor lipsite de substanță sau cu o minimă substanță.

- (3) Este necesar să se stabilească un cadru comun pentru a consolida reziliența statelor membre împotriva practicilor de evitare a obligațiilor fiscale și de evaziune fiscală legate de utilizarea în scopuri fiscale a unor întreprinderi care nu desfășoară o activitate economică, chiar dacă se presupune că au activitate economică, și, prin urmare, sunt lipsite de substanță sau au o minimă substanță. Acest lucru are ca scop asigurarea faptului că întreprinderile lipsite de substanță nu sunt utilizate ca instrumente de evaziune fiscală sau de evitare a obligațiilor fiscale. Întrucât aceste întreprinderi pot fi stabilite într-un stat membru, dar pot fi utilizate cu efectul erodării bazei de impozitare a unui alt stat membru, este esențial să se convină asupra unui set comun de norme pentru a stabili ceea ce ar trebui să însemne substanță insuficientă din punct de vedere fiscal pe piața internă, precum și pentru a defini consecințele fiscale specifice legate de o astfel de substanță insuficientă. În cazul în care s-a constatat că o întreprindere are o substanță suficientă în temeiul prezentei directive, acest lucru nu ar trebui să împiedice statele membre să aplice în continuare norme de combatere a evitării obligațiilor fiscale și a evaziunii fiscale, cu condiția ca acestea să fie conforme cu dreptul Uniunii.
- (4) Pentru a asigura o abordare cuprinzătoare, normele ar trebui să se aplice tuturor întreprinderilor din Uniune care sunt impozabile într-un stat membru, indiferent de forma și statutul lor juridic, atât timp cât își au domiciliul fiscal într-un stat membru și sunt eligibile pentru a obține un certificat de domiciliu fiscal în statul membru respectiv.
- (5) Pentru a asigura buna funcționare a pieței interne, proporționalitatea și eficacitatea potențialelor norme, ar fi oportun să se limiteze domeniul de aplicare al acestora la întreprinderile expuse riscului de a fi considerate lipsite de o minimă substanță și utilizate cu obiectivul principal de a obține un avantaj fiscal. Prin urmare, ar fi important să se stabilească un criteriu cu rol de prag, sub forma unui set de trei condiții orientative cumulative, pentru a stabili care întreprinderi sunt suficient de expuse riscului, astfel cum s-a menționat mai sus, pentru a justifica faptul că sunt supuse cerințelor de raportare. O primă condiție ar trebui să permită identificarea întreprinderilor care se presupune că desfășoară în principal activități economice mobile din punct de vedere geografic, întrucât locul în care se desfășoară efectiv astfel de activități este de obicei mai dificil de identificat. Astfel de activități dau naștere, în mod normal, unor fluxuri de venituri pasive importante. Prin urmare, întreprinderile ale căror venituri constau predominant în fluxuri de venituri pasive ar îndeplini această condiție. De asemenea, ar trebui să se țină seama de faptul că entitățile care dețin active pentru uz privat, de exemplu, imobile, iahturi, avioane, opere de artă sau capitaluri, pot să nu aibă venituri pe perioade mai lungi, dar să permită totuși beneficii fiscale semnificative prin deținerea activelor respective. Întrucât situațiile exclusiv interne nu ar prezenta un risc pentru buna funcționare a pieței interne și ar fi cel mai bine abordate la nivel național, o a doua condiție ar trebui să se concentreze asupra întreprinderilor implicate în activități transfrontaliere. Implicarea în activități

transfrontaliere ar trebui să fie stabilită ținând seama, pe de o parte, de natura tranzacțiilor întreprinderii, interne sau străine, și, pe de altă parte, de proprietățile deținute de aceasta, având în vedere că entitățile care dețin numai active pentru uz privat, neprofesional, pot să nu efectueze tranzacții pe o perioadă lungă. În plus, o a treia condiție ar trebui să indice întreprinderile care nu dispun de resurse proprii sau care nu dispun de resurse proprii suficiente pentru a desfășura activități de conducere de bază. În acest sens, întreprinderile care nu dispun de resurse proprii adecvate tind să angajeze furnizori terți de servicii de administrare, gestionare, corespondență și asigurare a conformității juridice sau să încheie acorduri relevante cu întreprinderi asociate pentru furnizarea unor astfel de servicii în vederea înființării și a menținerii unei prezențe juridice și fiscale. Externalizarea exclusivă a anumitor servicii auxiliare, de exemplu doar a serviciilor de evidență contabilă, în timp ce activitățile de bază rămân la întreprindere, nu ar fi suficientă în sine pentru ca o întreprindere să îndeplinească această condiție. Deși astfel de furnizori de servicii ar putea fi reglementați în alte scopuri, nefiscale, obligațiile lor în aceste alte scopuri nu pot atenua întotdeauna riscul ca aceștia să faciliteze înființarea și menținerea unor întreprinderi utilizate în mod abuziv pentru practici de evaziune fiscală și de evitare a obligațiilor fiscale.

- (6) Ar fi corect să se excludă din normele avute în vedere întreprinderile ale căror activități sunt supuse unui nivel adecvat de transparență și care, prin urmare, nu prezintă un risc de lipsă de substanță din punct de vedere fiscal. Societățile care dețin valori mobiliare admise la tranzacționare sau cotate pe o piață reglementată sau într-un sistem multilateral de tranzacționare, precum și anumite întreprinderi financiare care sunt puternic reglementate în Uniune, în mod direct sau indirect, și care fac obiectul unor cerințe sporite de transparență și de supraveghere ar trebui, de asemenea, să fie excluse din domeniul de aplicare al prezentei directive. Nici holdingurile simple care sunt situate în aceeași jurisdicție ca și filiala operațională și beneficiarul (beneficiarii) lor real(i) nu sunt susceptibile să aibă ca obiectiv obținerea unui avantaj fiscal. Similar este și cazul subholdingurilor situate în aceeași jurisdicție ca și acționarul lor sau entitatea-mamă finală. Pe această bază, ele ar trebui, de asemenea, să fie excluse. De asemenea, întreprinderile care angajează un număr adecvat de persoane, cu normă întreagă și exclusiv, pentru a-și desfășura activitățile nu ar trebui să fie considerate lipsite de o minimă substanță. Deși nu este de așteptat în mod rezonabil să treacă criteriul de prag, acestea ar trebui să fie excluse în mod explicit din motive de securitate juridică.
- (7) Pentru a diferenția întreprinderile expuse riscului de a fi considerate lipsite de substanță din punct de vedere fiscal și pentru a se asigura că normele vizează numai întreprinderile care sunt lipsite de substanță din punct de vedere fiscal, întreprinderile ar trebui să furnizeze informații cu privire la resursele lor în statul membru în care își au domiciliul fiscal. Aceste informații sunt necesare pentru a verifica dacă întreprinderea dispune de resurse și desfășoară efectiv o activitate economică în statul membru în care își are domiciliul fiscal și dacă există o legătură suficientă între veniturile sau activele întreprinderii și statul membru respectiv.
- (8) Pentru a facilita punerea în aplicare a prezentei directive, întreprinderile expuse riscului de a fi considerate lipsite de substanță și utilizate cu obiectivul principal de a obține un avantaj fiscal ar trebui să declare, în declarația de impunere anuală, că dispun de un nivel minim de resurse, cum ar fi persoanele și sediile, în statul membru de domiciliu fiscal și să furnizeze documente justificative în acest sens. Deși este recunoscut faptul că diferite activități pot necesita un nivel sau un tip de resurse

diferite, se preconizează un nivel minim comun de resurse în toate circumstanțele. Această evaluare ar trebui să vizeze exclusiv identificarea substanței întreprinderilor din punct de vedere fiscal și nu pune sub semnul întrebării rolul pe care îl au „furnizorii de servicii pentru fiducii sau societăți”, astfel cum sunt definiți în Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului⁵, în identificarea spălării banilor, a infracțiunilor principale asociate și a finanțării terorismului. În schimb, se poate considera că lipsa unui nivel minim de resurse indică o lipsă de substanță în cazul în care o întreprindere este deja expusă riscului de a fi considerată lipsită de substanță din punct de vedere fiscal. Pentru a asigura compatibilitatea cu standardele internaționale relevante, un nivel minim comun ar trebui să se bazeze pe standardele existente ale Uniunii și pe cele internaționale privind activitatea economică substanțială în contextul regimurilor fiscale preferențiale sau în absența impozitării societăților⁶, astfel cum au fost elaborate în contextul Forumului privind practicile fiscale dăunătoare. Este necesar să se prevadă ca, împreună cu declarația de impunere, să fie prezentate documente justificative în sprijinul declarației că întreprinderea dispune de resurse minime. De asemenea, este necesar să se permită administrației să își formeze o opinie bazată pe faptele și circumstanțele întreprinderii și să decidă dacă va iniția sau nu o procedură de audit.

- (9) Pentru a asigura securitatea fiscală, este imperativ să se stabilească norme comune privind conținutul declarațiilor întreprinderilor. Întreprinderile care trec pragul și, prin urmare, fac obiectul cerințelor de raportare ar trebui să fie prezumate a nu avea suficientă substanță din punct de vedere fiscal dacă, în plus, acestea declară că nu dețin unul sau mai multe dintre elementele care, cumulativ, constituie un nivel minim de substanță sau nu furnizează documentele justificative necesare. În schimb, întreprinderile care declară că dețin toate elementele nivelului minim de substanță și furnizează documentele justificative necesare ar trebui considerate a avea o minimă substanță din punct de vedere fiscal și nu ar trebui să suporte alte obligații și consecințe în temeiul prezentei directive. Totuși, acest lucru nu ar trebui să aducă atingere niciunei legi aplicabile, și nici dreptului administrației de a efectua un audit, inclusiv pe baza documentelor justificative, și, eventual, de a ajunge la o concluzie diferită.
- (10) Este recunoscut faptul că, dacă o întreprindere desfășoară efectiv activități economice din punct de vedere fiscal sau servește în principal unor scopuri de evitare a obligațiilor fiscale sau de evaziune fiscală, aceasta este, în ultimă instanță, o chestiune de fapte și de circumstanțe. Acest lucru ar trebui evaluat de la caz la caz pentru fiecare întreprindere în parte. Prin urmare, întreprinderile despre care se presupune că nu au o minimă substanță din punct de vedere fiscal ar trebui să aibă dreptul de a dovedi contrariul, inclusiv de a dovedi că nu servesc în principal unor obiective fiscale, și de a infirma această prezumție. După îndeplinirea obligațiilor de raportare care le revin în temeiul prezentei directive, acestea ar trebui să furnizeze informații suplimentare

⁵ Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei 2006/70/CE a Comisiei (JO L 141, 5.6.2015, p. 73).

⁶ Secretariatul General al Consiliului, 9637/18 FISC 241 ECOFIN 555, Codul de conduită (impozitarea întreprinderilor), Orientări privind interpretarea celui de al treilea criteriu; Proiectul OCDE/G20 privind erodarea bazei de impunere și transferul profiturilor, Combaterea mai eficientă a practicilor fiscale dăunătoare, ținând seama de transparență și de substanță, acțiunea 5: Raportul final.

administrației statului membru în care își au domiciliul fiscal. Deși întreprinderile pot furniza orice informație suplimentară pe care o consideră adecvată, este esențial să se stabilească cerințe comune cu privire la ceea ce poate constitui elemente de probă suplimentare adecvate și, prin urmare, ar trebui să se solicite în toate cazurile. În cazul în care, pe baza acestor elemente de probă suplimentare, statul membru consideră că o întreprindere a infirmat în mod satisfăcător prezumția lipsei de substanță, acesta ar trebui să fie în măsură să emită o decizie prin care să certifice faptul că întreprinderea are o minimă substanță din punct de vedere fiscal în conformitate cu prezenta directivă. O astfel de decizie poate rămâne valabilă pe perioada în care circumstanțele de fapt și de drept ale întreprinderii rămân neschimbate, timp de până la 6 ani de la data emiterii deciziei. Acest lucru va permite limitarea resurselor alocate cazurilor care s-au dovedit a nu fi întreprinderi fictive în sensul directivei.

- (11) Întrucât obiectivul prezentei directive este de a preveni evaziunea fiscală și evitarea obligațiilor fiscale, care sunt susceptibile de a prospera prin acțiuni ale întreprinderilor lipsite de o minimă substanță, și pentru a asigura securitatea fiscală și a îmbunătăți funcționarea corespunzătoare a pieței interne, este extrem de important să se prevadă posibilitatea unor excepții pentru întreprinderile care îndeplinesc criteriul de prag, dar a căror interpunere nu are, totuși, un impact avantajos real asupra situației fiscale globale a grupului din care fac parte sau a beneficiarului (beneficiarilor) lor real(i). Din acest motiv, astfel de întreprinderi ar trebui să aibă dreptul de a solicita administrației statului membru în care își au domiciliul fiscal să emită o decizie prin care să le excepteze în totalitate și de la început de la respectarea normelor propuse. De asemenea, exceptarea ar trebui să fie limitată în timp, pentru a permite administrației să verifice în mod regulat dacă circumstanțele de fapt și de drept care justifică decizia de exceptare rămân valabile. În același timp, o eventuală prelungire a duratei unei astfel de decizii va permite limitarea resurselor alocate unor cazuri care ar trebui excluse din domeniul de aplicare al directivei.
- (12) Pentru a asigura securitatea fiscală și impozitarea echitabilă în cadrul pieței interne, ar fi oportun să se stabilească în mod explicit norme care să specifice tratamentul fiscal al veniturilor provenite de la sau destinate unor întreprinderi despre care s-a constatat că sunt lipsite de o minimă substanță din punct de vedere fiscal și care nu au furnizat elemente de probă care să demonstreze contrariul sau faptul că nu au ca obiectiv obținerea unui avantaj fiscal. Aceste venituri ar trebui să fie impozabile în statul membru în care acționarul (acționarii) întreprinderii își are (au) domiciliul fiscal, ca și cum ar fi plătite direct respectivului acționar (respectivilor acționari). Pentru a preveni riscul dublei impunerii, impozitul plătit pentru aceste venituri în statul membru al întreprinderii, dacă este cazul, ar trebui luat în considerare și dedus din impozitul datorat în statul membru al acționarului (acționarilor) întreprinderii. În cazul în care acționarii întreprinderii nu își au domiciliul fiscal într-un stat membru, aceste venituri ar trebui să fie impozabile în jurisdicția în care își are domiciliul fiscal plătitorul, ca și cum ar fi plătite direct acționarului (acționarilor) întreprinderii. Norme cu un efect echivalent ar trebui să se aplice și situațiilor în care nu există fluxuri de venituri. În special, acest lucru s-ar putea întâmpla în cazul deținerii de bunuri imobile sau de alte bunuri cu valoare foarte ridicată exclusiv în scopuri private sau în cazul în care este vorba exclusiv despre participării la capital. Având în vedere că există riscul ca într-un lanț să fie înființate mai multe întreprinderi lipsite de o minimă substanță, este, de asemenea, esențial să se excludă posibilitatea ca veniturile să fie considerate impozabile în jurisdicția unui acționar care este la rândul său o întreprindere lipsită de minimă substanță. Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere alocării drepturilor de impozitare în conformitate cu acordurile și convențiile care prevăd eliminarea

dublei impuneri a veniturilor și, după caz, a capitalului încheiate între un stat membru și o țară terță.

- (13) Pentru a asigura eficacitatea cadrului propus, este necesar să se stabilească consecințe fiscale adecvate pentru întreprinderile care sunt lipsite de o minimă substanță din punct de vedere fiscal. Întreprinderile care au depășit criteriul de prag, care sunt prezumate a fi lipsite de substanță din punct de vedere fiscal și care, în plus, nu au furnizat dovezi contrare sau dovezi că nu au ca obiectiv obținerea unui avantaj fiscal nu ar trebui să poată beneficia de dispozițiile acordurilor și convențiilor care prevăd eliminarea dublei impuneri a veniturilor și, după caz, a capitalului la care statul membru de domiciliu fiscal este parte, și nici de oricare alte acorduri, inclusiv de dispozițiile acordurilor internaționale privind promovarea și protejarea investițiilor care au un scop sau un efect echivalent. Acestor întreprinderi nu ar trebui să li se permită să beneficieze de Directiva 2011/96/UE a Consiliului⁷ și de Directiva 2003/49/CE a Consiliului⁸. În acest scop, întreprinderile respective nu ar trebui să aibă dreptul la un certificat de domiciliu fiscal în măsura în care acest lucru servește la obținerea acestor beneficii. Prin urmare, statul membru în care întreprinderea își are domiciliul fiscal ar trebui să refuze eliberarea unui certificat de domiciliu fiscal. Ca variantă alternativă, statul membru respectiv ar trebui să fie în măsură să elibereze un astfel de certificat indicând, în același timp, prin intermediul unui avertisment, că el nu ar trebui să fie utilizat de către întreprindere pentru a obține avantaje fiscale, astfel cum s-a menționat mai sus. Acest refuz al unui certificat de domiciliu fiscal sau alternativa eliberării unui certificat special de domiciliu fiscal nu ar trebui să anuleze normele naționale ale statului membru al întreprinderii în ceea ce privește domiciliul fiscal și obligațiile relevante aferente. Ar fi mai degrabă util să se comunice celorlalte state membre și țărilor terțe că nu ar trebui acordată nicio facilitate fiscală sau rambursare în temeiul unui tratat încheiat cu statul membru al întreprinderii sau al directivelor Uniunii, dacă este cazul, pentru tranzacțiile în care este implicată întreprinderea respectivă.
- (14) Având în vedere că întreprinderile lipsite de minimă substanță pot fi utilizate în scopul obținerii unui avantaj fiscal în detrimentul unui alt stat membru decât cel în care își au domiciliul fiscal, informațiile relevante ar trebui să fie comunicate autorităților competente din alte state membre. Pentru a se asigura că toate statele membre interesate au acces în timp util la aceste informații, ele ar trebui să fie transmise în mod automat prin intermediul rețelei comune de comunicații (CCN) create de Uniune. În acest context, informațiile ar trebui să fie înregistrate într-un registru central securizat privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal, disponibil tuturor statelor membre. De asemenea, statele membre ar trebui să aibă obligația de a pune în aplicare o serie de modalități practice, între care măsuri de standardizare a comunicării tuturor informațiilor necesare prin elaborarea unui formular standard. Aceasta ar trebui să presupună, de asemenea, precizarea cerințelor lingvistice pentru schimbul de informații avut în vedere și actualizarea în mod corespunzător a CCN. În cazul în care este necesar, în urma etapei schimbului automat obligatoriu de informații în temeiul prezentei directive, un stat membru ar trebui să se poată baza pe articolul 5 din Directiva 2011/16/UE a Consiliului în ceea ce privește schimbul de informații la

⁷ Directiva 2011/96/UE a Consiliului din 30 noiembrie 2011 privind regimul fiscal comun care se aplică societăților-mamă și filialelor acestora din diferite state membre (JO L 345, 29.12.2011, p. 8).

⁸ Directiva 2003/49/CE a Consiliului din 3 iunie 2003 privind sistemul comun de impozitare, aplicabil plăților de dobânzi și de redevențe efectuate între societăți asociate din state membre diferite (JO L 157, 26.6.2003, p. 49).

cerere pentru a obține informații suplimentare privind întreprinderile raportoare din statul membru în care aceste întreprinderi ar fi putut raporta aceste informații. Având în vedere că răspunsurile la solicitările de informații sunt cu atât mai eficiente cu cât sunt transmise mai rapid, este oportun să se asigure furnizarea rapidă a răspunsurilor la solicitările de informații.

- (15) Prin urmare, Directiva 2011/16/UE ar trebui modificată în consecință.
- (16) Pentru o eficacitate sporită, statele membre ar trebui să stabilească sancțiuni împotriva încălcării normelor naționale care transpun prezenta directivă. Aceste sancțiuni ar trebui să fie eficiente, proporționale și disuasive. Pentru a asigura securitatea fiscală și un nivel minim de coordonare în toate statele membre, este necesar să se stabilească o sancțiune financiară minimă, ținând seama și de situația fiecărei întreprinderi în parte. Normele avute în vedere se bazează pe autoevaluarea întreprinderilor în ceea ce privește îndeplinirea sau nu a criteriilor de prag. Pentru a asigura eficacitatea dispozițiilor, stimulând conformitatea adecvată în întreaga Uniune, și ținând seama de faptul că o întreprindere fictivă dintr-un stat membru poate fi utilizată pentru a eroda baza de impozitare a unui alt stat membru, este important ca orice stat membru să aibă dreptul de a solicita unui alt stat membru să efectueze audituri fiscale ale întreprinderilor expuse riscului de a nu îndeplini cerințele privind substanța minimă, astfel cum este definită în prezenta directivă. Prin urmare, pentru a consolida eficacitatea, este esențial ca statul membru solicitat să aibă obligația de a efectua un astfel de audit și de a face schimb de informații cu privire la rezultat, chiar și în lipsa constatării unei entități fictive.
- (17) Întrucât punerea în aplicare corespunzătoare și asigurarea respectării normelor propuse în fiecare stat membru sunt esențiale pentru protejarea bazei de impozitare a altor state membre, punerea în aplicare și asigurarea respectării acestora ar trebui să fie monitorizate de Comisie. Prin urmare, statele membre ar trebui să comunice periodic Comisiei informații specifice, inclusiv statistici, privind punerea în aplicare și asigurarea respectării pe teritoriul lor a măsurilor naționale adoptate în temeiul prezentei directive.
- (18) Pentru a evalua eficacitatea noilor norme propuse, Comisia ar trebui să pregătească o evaluare pe baza informațiilor furnizate de statele membre și a altor date disponibile. Raportul Comisiei ar trebui să fie publicat.
- (19) Pentru a asigura condiții uniforme de punere în aplicare a prezentei directive și a Directivei 2011/16/UE, în special pentru schimbul automat de informații între autoritățile fiscale, Comisiei ar trebui să îi fie conferite competențe de executare pentru a adopta un formular standard cu un număr redus de componente, inclusiv regimul lingvistic, modalitățile practice necesare pentru actualizarea registrului central privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal. Aceste competențe, prevăzute în Directiva 2011/16/UE, ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului⁹.

⁹ Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

- (20) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor a fost consultată în conformitate cu articolul 42 din Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului¹⁰.
- (21) Orice prelucrare a datelor cu caracter personal efectuată în cadrul Directivei 2011/16/UE ar trebui să respecte Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului¹¹ și Regulamentul (UE) 2018/1725. Prelucrarea datelor este prevăzută în Directiva 2011/16/UE exclusiv cu scopul de a servi unui interes public general, și anume în materie fiscală și în scopul combaterii fraudei fiscale, a evaziunii fiscale și a evitării obligațiilor fiscale, al protejării veniturilor fiscale și al promovării unei impozitări echitabile, ceea ce consolidează oportunitățile de incluziune socială, politică și economică în statele membre.
- (22) Întrucât obiectivul prezentei directive nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre, dar, având în vedere faptul că astfel de întreprinderi sunt stabilite în mod normal într-un stat membru, dar sunt utilizate într-un mod care afectează baza de impozitare a unuia sau mai multora dintre celelalte state membre, obiectivul poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității prevăzut în respectivul articol, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru a atinge obiectivul.

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL I DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Obiect

Prezenta directivă stabilește indicatori privind substanța minimă pentru întreprinderile din statele membre și norme privind tratamentul fiscal al întreprinderilor care nu îndeplinesc indicatorii.

Articolul 2

Domeniu de aplicare

Prezenta directivă se aplică tuturor întreprinderilor care sunt considerate a avea domiciliul fiscal și care sunt eligibile pentru a primi un certificat de domiciliu fiscal într-un stat membru.

Prezenta directivă nu aduce atingere altor acte juridice ale Uniunii.

¹⁰ Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 octombrie 2018 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 45/2001 și a Deciziei nr. 1247/2002/CE (JO L 295, 21.11.2018, p. 39).

¹¹ Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO L 119, 4.5.2016, p. 1).

Articolul 3

Definiții

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

- (1) „întreprindere” înseamnă orice entitate care desfășoară o activitate economică, indiferent de forma sa juridică, și care își are domiciliul fiscal într-un stat membru;
- (2) „an fiscal” înseamnă un an fiscal, un an calendaristic sau orice altă perioadă adecvată din punct de vedere fiscal;
- (3) „venituri” înseamnă suma dintre cifra de afaceri netă, alte venituri din exploatare, veniturile din participații, inclusiv dividendele primite de la întreprinderile afiliate, veniturile din alte investiții și împrumuturile care fac parte din activele fixe, alte dobânzi de încasat și veniturile similare enumerate în anexele V și VI la Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului¹²;
- (4) „statul membru al întreprinderii” înseamnă statul membru în care întreprinderea își are domiciliul fiscal;
- (5) „beneficiar real” înseamnă beneficiarul real astfel cum este definit la articolul 3 punctul 6 din Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului;
- (6) „acționari ai întreprinderii” înseamnă persoanele fizice sau entitățile care dețin în mod direct acțiuni, interese, participații, drepturi de membru, dreptul la beneficii sau orice alt drept echivalent în cadrul întreprinderii, iar în cazul participațiilor indirecte, persoanele sau entitățile care dețin interese în cadrul întreprinderii prin intermediul unei întreprinderi sau al unui lanț de întreprinderi, dintre care niciuna nu îndeplinește indicatorii privind substanța minimă prevăzuți la articolul 7 alineatul (1) din prezenta directivă.

Articolul 4

Venituri relevante

În sensul capitolelor II și III, „venituri relevante” înseamnă veniturile care se încadrează în oricare dintre următoarele categorii:

- (a) dobânzi sau orice alt venit generat de active financiare, inclusiv de criptoactive, astfel cum sunt definite la articolul 3 alineatul (1) punctul 2 din Propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind piețele criptoactivelor și de modificare a Directivei (UE) 2019/1937¹³;
- (b) redevențe sau orice alt venit generat de drepturi de proprietate intelectuală, de active necorporale sau de certificate comercializabile;
- (c) dividende și venituri din cedarea de acțiuni;
- (d) venituri din leasing financiar;
- (e) venituri din bunuri imobile;

¹² Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind situațiile financiare anuale, situațiile financiare consolidate și rapoartele conexe ale anumitor tipuri de întreprinderi, de modificare a Directivei 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului (JO L 182, 29.6.2013, p. 19).

¹³ COM(2020) 593 final.

- (f) venituri din bunuri mobile, altele decât numerarul, acțiunile sau titlurile de valoare, deținute în scopuri private și cu o valoare contabilă de peste 1 milion EUR;
- (g) venituri din activități de asigurare, activități bancare și alte activități financiare;
- (h) venituri din servicii pe care întreprinderea le-a externalizat altor întreprinderi asociate.

Articolul 5

Întreprindere asociată

- (1) În sensul articolelor 4 și 7, „întreprindere asociată” înseamnă o persoană care are legătură cu o altă persoană în oricare dintre următoarele moduri:
 - (a) o persoană participă la gestionarea unei alte persoane prin faptul că se află în poziția de a exercita o influență semnificativă asupra celeilalte persoane;
 - (b) o persoană participă la controlul asupra unei alte persoane printr-o participație care depășește 25 % din drepturile de vot;
 - (c) o persoană participă la capitalul unei alte persoane printr-un drept de proprietate care, direct sau indirect, depășește 25 % din capital;
 - (d) o persoană are dreptul să primească 25 % sau mai mult din profitul unei alte persoane.
- (2) Dacă mai multe persoane participă la gestionarea, controlul, capitalul sau profiturile aceleiași persoane, astfel cum se menționează la alineatul (1), toate persoanele în cauză sunt considerate întreprinderi asociate.

Dacă aceleași persoane participă la gestionarea, controlul, capitalul sau profiturile mai multor persoane, astfel cum se menționează la alineatul (1), toate persoanele în cauză sunt considerate întreprinderi asociate.
- (3) În sensul alineatelor (1) și (2), persoană înseamnă atât persoană fizică, cât și persoană juridică. O persoană care acționează împreună cu o altă persoană în ceea ce privește drepturile de vot sau proprietatea asupra capitalului unei entități este considerată deținătoare a unei participații în ceea ce privește toate drepturile de vot în cadrul entității respective sau proprietatea asupra capitalului entității respective care sunt deținute de cealaltă persoană.
- (4) În cazul participațiilor indirecte, îndeplinirea criteriilor prevăzute la alineatul (1) litera (c) se determină prin înmulțirea ratelor de deținere pe niveluri succesive. Se consideră că o persoană care deține mai mult de 50 % din drepturile de vot deține 100 % din drepturile de vot.

O persoană fizică, soțul său/soția sa și descendenții sau ascendenții direcți sunt considerați o singură persoană.

CAPITOLUL II

IDENTIFICAREA ÎNTRERINDERILOR CARE NU ÎNDEPLINESC INDICATORII PRIVIND SUBSTANȚA MINIMĂ DIN PUNCT DE VEDERE FISCAL

Articolul 6

Întreprinderi raportoare

- (1) Statele membre impun întreprinderilor care îndeplinesc următoarele criterii să raporteze autorităților competente ale statelor membre, în conformitate cu articolul 7:
- (a) mai mult de 75 % din veniturile obținute de întreprindere în ultimii doi ani fiscali reprezintă venituri relevante;
 - (b) întreprinderea desfășoară activități transfrontaliere conform uneia dintre următoarele condiții:
 - (i) mai mult de 60 % din valoarea contabilă a activelor întreprinderii care intră sub incidența articolului 4 literele (e) și (f) a fost localizată în afara statului membru al întreprinderii în ultimii doi ani fiscali;
 - (ii) cel puțin 60 % din veniturile relevante ale întreprinderii sunt obținute sau plătite prin tranzacții transfrontaliere;
 - (c) în cursul ultimilor doi ani fiscali, întreprinderea a externalizat administrarea operațiunilor curente și luarea deciziilor cu privire la funcțiile semnificative.
- Se consideră că o întreprindere posedoare de active care pot genera venituri care intră sub incidența articolului 4 literele (e) și (f) îndeplinește, de asemenea, criteriul prevăzut la primul paragraf litera (a), indiferent dacă veniturile din aceste active au fost acumulate de întreprindere în ultimii doi ani fiscali, în cazul în care valoarea contabilă a acestor active depășește 75 % din valoarea contabilă totală a activelor întreprinderii.
- Se consideră că o întreprindere posedoare de active care pot genera venituri care intră sub incidența articolului 4 litera (c) îndeplinește, de asemenea, criteriul prevăzut la primul paragraf litera (a), indiferent dacă veniturile din aceste active au fost acumulate de întreprindere în ultimii doi ani fiscali, în cazul în care valoarea contabilă a acestor active depășește 75 % din valoarea contabilă totală a activelor întreprinderii.
- (2) Prin derogare de la alineatul (1), statele membre se asigură că întreprinderile care se încadrează în oricare dintre următoarele categorii nu fac obiectul cerințelor prevăzute la articolul 7:
- (a) societățile care dețin valori mobiliare admise la tranzacționare sau cotate pe o piață reglementată sau într-un sistem multilateral de tranzacționare, astfel cum sunt definite în Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului¹⁴;
 - (b) întreprinderile financiare reglementate;

¹⁴ Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Directivei 2002/92/CE și a Directivei 2011/61/UE (JO L 173, 12.6.2014, p. 349-496).

- (c) întreprinderile a căror activitate principală constă în deținerea de acțiuni în activități operaționale în același stat membru și ai căror beneficiari reali își au domiciliul fiscal în același stat membru;
- (d) întreprinderile cu activități de holding care își au domiciliul fiscal în același stat membru ca și acționarul (acționarii) întreprinderii sau ca și entitatea-mamă finală, astfel cum este definită în secțiunea I punctul 7 din anexa III la Directiva 2011/16/UE;
- (e) întreprinderile cu cel puțin cinci angajați proprii în echivalent normă întreagă sau membri ai personalului care desfășoară exclusiv activitățile care generează venitul relevant.

Primul paragraf litera (b) se aplică următoarelor „întreprinderi financiare reglementate”:

- (a) o instituție de credit, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului¹⁵;
- (b) o firmă de investiții, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului¹⁶;
- (c) un administrator de fonduri de investiții alternative (AFIA), astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului (2), inclusiv un administrator de EuVECA în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 345/2013 al Parlamentului European și al Consiliului¹⁷, un administrator de EuSEF în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 346/2013 al Parlamentului European și al Consiliului¹⁸ și un administrator de ELTIF în conformitate cu Regulamentul (UE) 2015/760 al Parlamentului European și al Consiliului¹⁹;
- (d) un organism de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM), astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului²⁰;
- (e) o întreprindere de asigurare, astfel cum este definită la articolul 13 punctul 1 din Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului²¹;

¹⁵ Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

¹⁶ Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Directivei 2002/92/CE și a Directivei 2011/61/UE (JO L 173, 12.6.2014, p. 349).

¹⁷ Regulamentul (UE) nr. 345/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 aprilie 2013 privind fondurile europene cu capital de risc (JO L 115, 25.4.2013, p. 1).

¹⁸ Regulamentul (UE) nr. 346/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 aprilie 2013 privind fondurile europene de antreprenoriat social (JO L 115, 25.4.2013, p. 18).

¹⁹ Regulamentul (UE) 2015/760 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2015 privind fondurile europene de investiții pe termen lung (JO L 123, 19.5.2015, p. 98).

²⁰ Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) (JO L 302, 17.11.2009, p. 32).

- (f) o întreprindere de reasigurare, astfel cum este definită la articolul 13 punctul 4 din Directiva 2009/138/CE;
- (g) o instituție pentru furnizarea de pensii ocupaționale, astfel cum este definită la articolul 6 punctul 1 din Directiva (UE) 2016/2341 a Parlamentului European și a Consiliului²²;
- (h) instituții de pensii care gestionează sisteme de pensii considerate a fi sisteme de securitate socială care fac obiectul Regulamentului (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului²³ și al Regulamentului (CE) nr. 987/2009 al Parlamentului European și al Consiliului²⁴, precum și orice entitate juridică instituită în scopul investirii în astfel de sisteme;
- (i) un fond de investiții alternative (FIA) administrat de un AFIA, astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2011/61/UE, sau un FIA supravegheat în conformitate cu dreptul intern aplicabil;
- (j) un OPCVM, astfel cum este definit la articolul 1 alineatul (2) din Directiva 2009/65/CE;
- (k) o autoritate competentă astfel cum este definită la articolul 2 punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului²⁵;
- (l) un depozitar central de titluri de valoare, astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 909/2014 al Parlamentului European și al Consiliului²⁶;
- (m) un vehicul investițional de asigurare sau reasigurare autorizat în conformitate cu articolul 211 din Directiva 2009/138/CE;
- (n) o entitate special constituită în scopul securitizării, astfel cum este definită la articolul 2 punctul 2 din Regulamentul (UE) 2017/2402 al Parlamentului European și al Consiliului²⁷;

²¹ Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) (JO L 335, 17.12.2009, p. 1).

²² Directiva (UE) 2016/2341 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 decembrie 2016 privind activitățile și supravegherea instituțiilor pentru furnizarea de pensii ocupaționale (IORP) (JO L 354, 23.12.2016, p. 37).

²³ Regulamentul (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială (JO L 166, 30.4.2004, p. 1).

²⁴ Regulamentul (CE) nr. 987/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 septembrie 2009 de stabilire a procedurii de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 883/2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială (JO L 284, 30.10.2009, p. 1).

²⁵ Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 privind instrumentele financiare derivate extrabursiere, contrapărțile centrale și registrele centrale de tranzacții (JO L 201, 27.7.2012, p. 1).

²⁶ Regulamentul (UE) nr. 909/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 iulie 2014 privind îmbunătățirea decontării titlurilor de valoare în Uniunea Europeană și privind depozitarii centrali de titluri de valoare și de modificare a Directivelor 98/26/CE și 2014/65/UE și a Regulamentului (UE) nr. 236/2012 (JO L 257, 28.8.2014, p. 1).

²⁷ Regulamentul (UE) 2017/2402 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2017 de stabilire a unui cadru general privind securitizarea și de creare a unui cadru specific pentru o securitizare simplă, transparentă și standardizată, și de modificare a Directivelor 2009/65/CE,

- (o) un holding de asigurare, astfel cum este definit la articolul 212 alineatul (1) litera (f) din Directiva 2009/138/CE, sau un holding financiar mixt, astfel cum este definit la articolul 212 alineatul (1) litera (h) din Directiva 2009/138/CE, care face parte dintr-un grup de asigurare care face obiectul supravegherii la nivel de grup în temeiul articolului 213 din directiva respectivă și care nu este exceptat de la supravegherea la nivel de grup în temeiul articolului 214 alineatul (2) din Directiva 2009/138/CE;
- (p) o instituție de plată, astfel cum este definită la articolul 1 alineatul (1) litera (d) din Directiva (UE) 2015/2366 a Parlamentului European și a Consiliului²⁸;
- (q) o instituție emitentă de monedă electronică, astfel cum este definită la articolul 2 punctul 1 din Directiva 2009/110/CE a Parlamentului European și a Consiliului²⁹;
- (r) un furnizor de servicii de finanțare participativă, astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul (UE) 2020/1503 al Parlamentului European și al Consiliului³⁰;
- (s) un furnizor de servicii de criptoactive, astfel cum este definit la articolul 3 alineatul (1) punctul 8 din [Propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind piețele criptoactivelor și de modificare a Directivei (UE) 2019/1937³¹], în cazul în care prestează unul sau mai multe servicii de criptoactive astfel cum sunt definite la articolul 3 alineatul (1) punctul 9 din [Propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind piețele criptoactivelor și de modificare a Directivei (UE) 2019/1937].

Articolul 7

Indicatori privind substanța minimă din punct de vedere fiscal

- (1) Statele membre impun întreprinderilor care îndeplinesc criteriile prevăzute la articolul 6 alineatul (1) să raporteze în declarația de impunere anuală, pentru fiecare an fiscal, dacă îndeplinesc următorii indicatori privind substanța minimă:
 - (a) întreprinderea are sedii proprii în statul membru sau spații pentru uzul său exclusiv;
 - (b) întreprinderea are cel puțin un cont bancar propriu și activ în Uniune;
 - (c) unul dintre următorii indicatori:

2009/138/CE și 2011/61/UE, precum și a Regulamentelor (CE) nr. 1060/2009 și (UE) nr. 648/2012 (JO L 347, 28.12.2017, p. 35).

²⁸ Directiva (UE) 2015/2366 a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2015 privind serviciile de plată în cadrul pieței interne, de modificare a Directivelor 2002/65/CE, 2009/110/CE și 2013/36/UE și a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010, și de abrogare a Directivei 2007/64/CE (JO L 337, 23.12.2015, p. 35).

²⁹ Directiva 2009/110/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 privind accesul la activitate, desfășurarea și supravegherea prudențială a activității instituțiilor emitente de monedă electronică, de modificare a Directivelor 2005/60/CE și 2006/48/CE și de abrogare a Directivei 2000/46/CE (JO L 267, 10.10.2009, p. 7).

³⁰ Regulamentul (UE) 2020/1503 al Parlamentului European și al Consiliului din 7 octombrie 2020 privind furnizorii europeni de servicii de finanțare participativă pentru afaceri și de modificare a Regulamentului (UE) 2017/1129 și a Directivei (UE) 2019/1937 (JO L 347, 20.10.2020, p. 1).

³¹ COM(2020) 593 final.

- (i) unul sau mai mulți administratori ai întreprinderii:
 - (1) își au domiciliul fiscal în statul membru al întreprinderii sau nu se află la o distanță mai mare de statul membru respectiv decât distanța compatibilă cu îndeplinirea corespunzătoare a îndatoririlor care le revin;
 - (2) sunt calificați și autorizați să ia decizii în legătură cu activitățile care generează venituri relevante pentru întreprindere sau în legătură cu activele întreprinderii;
 - (3) utilizează în mod activ și independent, cu regularitate, autorizația menționată la punctul 2;
 - (4) nu sunt angajați ai unei întreprinderi care nu este o întreprindere asociată și nu exercită funcția de administrator sau o funcție echivalentă în cadrul altor întreprinderi care nu sunt întreprinderi asociate;
 - (ii) majoritatea angajaților în echivalent normă întreagă ai întreprinderii își au domiciliul fiscal în statul membru al întreprinderii sau nu se află la o distanță mai mare de statul membru respectiv decât distanța compatibilă cu îndeplinirea corespunzătoare a îndatoririlor care le revin, iar acești angajați sunt calificați să desfășoare activitățile care generează venituri relevante pentru întreprindere.
- (2) Declarațiile de impunere ale întreprinderilor menționate la alineatul (1) sunt însoțite de documente justificative. Documentele justificative includ următoarele informații:
- (a) adresa și tipul sediului;
 - (b) valoarea veniturilor brute și tipul acestora;
 - (c) valoarea cheltuielilor profesionale și tipul acestora;
 - (d) tipul de activități comerciale desfășurate pentru a genera venitul relevant;
 - (e) numărul administratorilor, calificările, autorizațiile și domiciliul fiscal al acestora sau numărul de angajați în echivalent normă întreagă care desfășoară activitățile comerciale care generează venitul relevant, precum și calificările acestora și domiciliul fiscal al acestora;
 - (f) activitățile comerciale externalizate;
 - (g) numărul contului bancar, orice mandat acordat pentru a accesa contul bancar și pentru a utiliza sau a emite instrucțiuni de plată și dovezi ale activității contului.

Articolul 8

Prezumția privind substanța minimă din punct de vedere fiscal

- (1) Se presupune că o întreprindere care declară că îndeplinește toți indicatorii privind substanța minimă prevăzuți la articolul 7 alineatul (1) și furnizează documente justificative satisfăcătoare în conformitate cu articolul 7 alineatul (2) are o minimă substanță pentru anul fiscal respectiv.
- (2) Se consideră că o întreprindere care declară că nu îndeplinește unul sau mai mulți dintre indicatorii prevăzuți la articolul 7 alineatul (1) sau nu furnizează documente justificative satisfăcătoare în conformitate cu articolul 7 alineatul (2) nu are o minimă substanță pentru anul fiscal respectiv.

Articolul 9
Infirmarea prezumției

- (1) Statele membre iau măsurile corespunzătoare pentru a permite întreprinderilor despre care se presupune că nu au o substanță minimă în conformitate cu articolul 8 alineatul (2) să infirme această prezumție prin furnizarea oricăror elemente de probă suplimentare privind activitățile comerciale pe care le desfășoară pentru a genera venituri relevante.
- (2) În sensul alineatului (1), întreprinderile furnizează următoarele elemente de probă suplimentare:
 - (a) un document care să permită stabilirea raționamentului comercial care stă la baza înființării întreprinderii;
 - (b) informații privind profilurile angajaților, inclusiv nivelul de experiență al acestora, puterea lor de decizie în ceea ce privește organizarea generală, rolul și poziția în organigramă, tipul contractului de muncă, calificările și durata angajării;
 - (c) elemente de probă concrete care să ateste că procesul decizional privind activitatea generatoare de venituri relevante are loc în statul membru al întreprinderii.
- (3) Un stat membru consideră că o întreprindere a infirmat prezumția dacă elementul de probă furnizat de întreprindere în conformitate cu alineatul (2) dovedește că întreprinderea a desfășurat activitățile comerciale care au generat venitul relevant sau, în absența veniturilor, activele întreprinderii, că a deținut în permanență controlul asupra acestor activități și a suportat riscurile aferente.
- (4) După încheierea anului fiscal pentru care întreprinderea a infirmat cu succes prezumția, în conformitate cu alineatul (3), un stat membru poate considera timp de cinci ani că întreprinderea a infirmat prezumția, cu condiția ca circumstanțele de fapt și de drept ale întreprinderii să rămână neschimbate în această perioadă.

Articolul 10
Exceptare

- (1) Un stat membru ia măsurile corespunzătoare pentru a permite unei întreprinderi care îndeplinește criteriile prevăzute la articolul 6 alineatul (1) să solicite o exceptare de la obligațiile care îi revin în temeiul prezentei directive, în cazul în care existența întreprinderii nu reduce obligațiile fiscale ale beneficiarului (beneficiarilor) real(i) sau ale grupului, în ansamblul său, din care face parte întreprinderea.
- (2) Un stat membru poate acorda această exceptare pentru un an fiscal dacă întreprinderea furnizează elemente de probă suficiente și obiective care arată că interpunerea sa nu creează un avantaj fiscal pentru beneficiarul (beneficiarii) său (săi) real(i) sau pentru grup în ansamblu, după caz. Aceste elemente de probă includ informații cu privire la structura grupului și la activitățile acestuia. Pe baza elementelor de probă se poate compara valoarea impozitului total datorat de beneficiarul (beneficiarii) real(i) sau de grup în ansamblu, după caz, având în vedere interpunerea întreprinderii, cu suma care ar fi datorată în aceleași circumstanțe în absența întreprinderii.
- (3) După încheierea anului fiscal pentru care s-a acordat o exceptare în conformitate cu alineatul (2), un stat membru poate prelungi valabilitatea exceptării cu cinci ani, cu

condiția ca circumstanțele de fapt și de drept ale întreprinderii, inclusiv ale beneficiarului (beneficiarilor) real(i) și ale grupului, după caz, să rămână neschimbate în perioada relevantă.

CAPITOLUL III

TRATAMENTUL FISCAL AL ÎNTREPRINDERILOR LIPSITE DE O MINIMĂ SUBSTANȚĂ DIN PUNCT DE VEDERE FISCAL

Articolul 11

Consecințele fiscale ale lipsei unei minime substanțe din punct de vedere fiscal în alte state membre decât statul membru al întreprinderii

- (1) Statele membre, altele decât statul membru al întreprinderii, nu iau în considerare acordurile și convențiile care prevăd eliminarea dublei impuneri a veniturilor și, după caz, a capitalului, aflate în vigoare cu statul membru al întreprinderii, precum și articolele 4, 5 și 6 din Directiva 2011/96/UE și articolul 1 din Directiva 2003/49/CE, în măsura în care aceste directive se aplică ca urmare a faptului că întreprinderea este considerată a avea domiciliul fiscal într-un stat membru, în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții:
 - (a) întreprinderea este prezumată a fi lipsită de o minimă substanță;
 - (b) întreprinderea nu infirmă prezumția menționată la litera (a) pentru un an fiscal.
- (2) Statul membru al acționarului (acționarilor) întreprinderii impozitează venitul relevant al întreprinderii în conformitate cu legislația sa națională ca și cum acesta ar fi fost obținut în mod direct de către acționarul (acționarii) întreprinderii și deduce orice impozit plătit pentru acest venit în statul membru al întreprinderii, în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții:
 - (a) venitul relevant revine unei întreprinderi care este prezumată a fi lipsită de o minimă substanță;
 - (b) întreprinderea nu infirmă prezumția menționată la litera (a);
 - (c) atât acționarii întreprinderii, cât și plătitorul au domiciliul fiscal într-un stat membru.

Primul paragraf se aplică în pofida oricărui acord sau oricărei convenții în vigoare cu un alt stat membru, care prevede eliminarea dublei impuneri a veniturilor și, după caz, a capitalului.

În cazul în care plătitorul nu își are domiciliul fiscal într-un stat membru, statul membru al acționarului (acționarilor) întreprinderii impozitează venitul relevant obținut de întreprindere în conformitate cu legislația sa națională ca și cum acesta ar fi fost obținut direct de acționarul (acționarii) întreprinderii, fără a aduce atingere niciunui acord sau niciunei convenții care prevede eliminarea dublei impuneri a veniturilor și, după caz, a capitalului, în vigoare între statul membru al acționarilor întreprinderii și jurisdicția din țara terță a plătitorului.

În cazul în care acționarul (acționarii) întreprinderii nu își are (au) domiciliul fiscal într-un stat membru, statul membru al plătitorului acestor venituri aplică reținerea la sursă în conformitate cu legislația sa națională, fără a aduce atingere niciunui acord

sau niciunei convenții care prevede eliminarea dublei impuneri a veniturilor și, după caz, a capitalului, în vigoare cu jurisdicția țării terțe a acționarului (acționarilor) întreprinderii.

- (3) Atunci când bunurile menționate la articolul 4 sunt deținute de o întreprindere despre care se presupune că este lipsită de o minimă substanță și care nu infirmă această prezumție:
- (a) statul membru în care se află bunurile menționate la articolul 4 litera (e) impozitează aceste bunuri în conformitate cu legislația sa națională, ca și cum aceste bunuri ar fi fost deținute direct de acționarul (acționarii) întreprinderii, fără a aduce atingere niciunui acord sau niciunei convenții care prevede eliminarea dublei impuneri a veniturilor și, după caz, a capitalului, în vigoare cu jurisdicția acționarului (acționarilor) întreprinderii;
 - (b) statul membru al acționarului (acționarilor) întreprinderii impozitează aceste bunuri în conformitate cu legislația sa națională ca și cum acționarul (acționarii) întreprinderii le-ar fi deținut în mod direct, fără a aduce atingere niciunui acord sau niciunei convenții care prevede eliminarea dublei impuneri a veniturilor și, după caz, a capitalului, în vigoare cu jurisdicția în care este situat bunul.

Articolul 12

Consecințele fiscale ale lipsei unei minime substanțe din punct de vedere fiscal în statul membru al întreprinderii

În cazul în care o întreprindere este lipsită de o minimă substanță din punct de vedere fiscal în statul membru în care își are domiciliul fiscal, statul membru respectiv ia oricare dintre următoarele decizii:

- (a) refuză întreprinderii cererea de eliberare a unui certificat de domiciliu fiscal care ar urma să fie utilizat în afara jurisdicției statului membru respectiv;
- (b) eliberează un certificat de domiciliu fiscal care stipulează că întreprinderea nu are dreptul la beneficiile acordurilor și convențiilor care prevăd eliminarea dublei impuneri a veniturilor și, după caz, a capitalului, și nici la beneficiile oferite de acordurile internaționale cu scop sau efect similar, de articolele 4, 5 și 6 din Directiva 2011/96/UE și de articolul 1 din Directiva 2003/49/CE.

CAPITOLUL IV SCHIMBUL DE INFORMAȚII

Articolul 13

Modificarea Directivei 2011/16/UE

Directiva 2011/16/UE se modifică după cum urmează:

1. la articolul 3, punctul 9 se modifică după cum urmează:

- (a) litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) în sensul articolului 8 alineatul (1) și al articolelor 8a-8ad, comunicarea sistematică de informații predefinite către alt stat membru, fără cerere

prealabilă, la intervale regulate prestabilite; în sensul articolului 8 alineatul (1), trimiterea la informațiile disponibile se referă la informații din dosarele fiscale ale statului membru care comunică informațiile respective, care pot fi accesate în conformitate cu procedurile de colectare și de procesare a informațiilor din acel stat membru;”

(b) litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) în sensul celorlalte dispoziții din prezenta directivă în afara articolului 8 alineatele (1) și (3a) și a articolelor 8a-8ad, comunicarea sistematică de informații predefinite prevăzută la literele (a) și (b) de la prezentul punct.”

(2) În capitolul II secțiunea II se introduce următorul articol 8ad:

„Articolul 8ad

Domeniul de aplicare și condițiile schimbului automat obligatoriu de informații privind întreprinderile care trebuie să raporteze cu privire la indicatorii privind substanța minimă

- (1) Autoritatea competentă a unui stat membru care primește informații de la o întreprindere stabilită pe teritoriul său în conformitate cu articolul 7 din Directiva [OP] a Consiliului (a se introduce titlul complet și referința JO)* comunică aceste informații, prin intermediul schimbului automat și în termen de 30 de zile de la primirea informațiilor respective, autorităților competente din toate celelalte state membre în conformitate cu alineatul (4) și cu modalitățile practice aplicabile adoptate în temeiul articolului 21.
- (2) Autoritatea competentă a unui stat membru care certifică faptul că o întreprindere a infirmat prezumția în conformitate cu articolul 9 din Directiva [OP] sau că o întreprindere este exceptată în conformitate cu articolul 10 din directiva respectivă comunică aceste informații, prin intermediul schimbului automat și în termen de 30 de zile de la certificare, autorităților competente din toate celelalte state membre, în conformitate cu modalitățile practice aplicabile adoptate în temeiul articolului 21.
- (3) Autoritatea competentă a unui stat membru care concluzionează, inclusiv prin intermediul unui audit, în temeiul legislației naționale a statului membru respectiv, că o întreprindere nu îndeplinește indicatorii privind substanța minimă prevăzuți la articolul 7 din Directiva [OP] comunică aceste informații, prin intermediul schimbului automat și în termen de 30 de zile de la data la care rezultatul auditului devine definitiv, autorităților competente din toate celelalte state membre, în conformitate cu modalitățile practice aplicabile adoptate în temeiul articolului 21.
- (4) Informațiile care trebuie comunicate de către o autoritate competentă a unui stat membru în temeiul alineatului (1) cu privire la fiecare întreprindere includ următoarele:
 - (a) numărul de identificare fiscală (NIF) al întreprinderii care are obligația să raporteze în temeiul articolului 6 din Directiva [OP];
 - (b) codul de înregistrare în scopuri de TVA, dacă este disponibil, al întreprinderii care are obligația de a raporta în temeiul articolului 6 din Directiva [OP];
 - (c) identificarea acționarilor întreprinderii și a beneficiarilor reali ai întreprinderii, astfel cum sunt definiți la articolul 3 punctele 5 și 6;

- (d) identificarea celorlalte state membre, dacă există, care ar putea fi vizate de raportarea întreprinderii;
 - (e) identificarea oricărei persoane din celelalte state membre care ar putea fi afectată de raportarea întreprinderii;
 - (f) declarația furnizată de întreprindere, în conformitate cu articolul 7 alineatul (1);
 - (g) rezumatul elementelor de probă furnizate de întreprindere în conformitate cu articolul 7 alineatul (2).
- (5) Fără a aduce atingere alineatului (4), informațiile care trebuie comunicate de către o autoritate competentă a unui stat membru în temeiul alineatului (2) includ, de asemenea, următoarele:
- (h) certificarea de către autoritatea competentă a statului membru a faptului că întreprinderea a infirmat prezumția prevăzută la articolul 9 din Directiva [OP] sau că întreprinderea este exceptată de la obligația de raportare în conformitate cu articolul 10 din directiva respectivă;
 - (i) un rezumat al elementelor de probă suplimentare considerate relevante de către autoritatea competentă pentru emiterea certificării că prezumția a fost infirmată în temeiul articolului 9 din Directiva [OP] sau că întreprinderea este exceptată de la obligația de raportare în temeiul articolului 10 din directiva respectivă.
- (6) Fără a aduce atingere alineatului (4), informațiile care trebuie comunicate de către o autoritate competentă a unui stat membru în temeiul alineatului (3) includ, de asemenea, raportul de audit în cazul în care autoritatea competentă emite un astfel de raport.
- (7) Pentru a facilita schimbul de informații menționat la alineatele (4), (5) și (6), Comisia adoptă, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, modalitățile practice necesare pentru punerea în aplicare a alineatelor (1)-(6) din prezentul articol, inclusiv măsuri de standardizare a comunicării informațiilor prevăzute la alineatele (4), (5) și (6) din prezentul articol. Aceste acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 26 alineatul (2).
- (8) În sensul alineatelor (1)-(5) din prezentul articol, „întreprindere” înseamnă o întreprindere astfel cum este definită la articolul 3 punctul (1) din Directiva [OP].
- (9) Informațiile prelucrate se păstrează timp de 5 ani și, în orice caz, nu mai mult decât este necesar pentru atingerea obiectivelor prezentei directive.
- (10) Autoritățile competente din fiecare stat membru sunt considerate operatori de date, iar Comisia este considerată a fi persoana împuternicită de către operator.
- (11) În cazul divulgării neautorizate a informațiilor menționate la alineatul (4) literele (a)-(f), statele membre pot decide să suspende, ca măsură de atenuare, schimburile de informații în temeiul prezentei directive cu statul membru în care a avut loc divulgarea neautorizată.”

3. la articolul 20, alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

- „(5) Comisia adoptă, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, formulare standard, inclusiv regimul lingvistic, în următoarele cazuri:
- (a) pentru schimbul automat de informații privind deciziile anticipate cu aplicare transfrontalieră și acordurile prelabile privind prețul de transfer, în conformitate cu articolul 8a, înainte de 1 ianuarie 2017;

- (b) pentru schimbul automat de informații privind modalitățile transfrontaliere care fac obiectul raportării, în conformitate cu articolul 8ab, înainte de 30 iunie 2019;
- (c) pentru schimbul automat de informații cu privire la întreprinderile care au obligația să raporteze în legătură cu indicatorii privind substanța minimă, în conformitate cu articolul 8ad, înainte de 1 ianuarie 2024.

Aceste acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 26 alineatul (2).

Aceste formulare standard nu conțin mai mult decât componentele pentru schimbul de informații enumerate la articolul 8a alineatul (6), la articolul 8ab alineatul (14) și la articolul 8ad alineatele (4), (5) și (6), precum și alte câmpuri conexe care sunt legate de aceste componente și care sunt necesare pentru realizarea obiectivelor respective ale articolelor 8a, 8ab și 8ac.

Regimul lingvistic menționat la primul paragraf nu împiedică statele membre să comunice informațiile menționate la articolele 8a, 8ab și 8ad în oricare dintre limbile oficiale ale Uniunii. Cu toate acestea, este posibil ca regimul lingvistic respectiv să prevadă transmiterea elementelor esențiale ale informațiilor și într-o altă limbă oficială a Uniunii.”;

4. la articolul 21, alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) Până la 31 decembrie 2017, Comisia dezvoltă și dotează cu sprijin tehnic și logistic un registru central securizat la nivel de stat membru privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal, în care informațiile care urmează să fie comunicate în cadrul articolului 8a alineatele (1) și (2) se înregistrează în vederea efectuării schimbului automat prevăzut la respectivele alineate.

Până la 31 decembrie 2019, Comisia dezvoltă și dotează cu sprijin tehnic și logistic un registru central securizat la nivel de stat membru privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal, în care informațiile care urmează să fie comunicate în cadrul articolului 8ab alineatele (13), (14) și (16) se înregistrează în vederea efectuării schimbului automat prevăzut la respectivele alineate.

Până la 30 iunie 2024, Comisia dezvoltă și dotează cu sprijin tehnic și logistic un registru central securizat la nivel de stat membru privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal, în care informațiile care urmează să fie comunicate în cadrul articolului 8ad alineatele (1), (2) și (3) se înregistrează în vederea efectuării schimbului automat prevăzut la respectivele alineate.

Autoritățile competente ale tuturor statelor membre au acces la informațiile înregistrate în respectivul registru. Comisia are, la rândul ei, acces la informațiile înregistrate în respectivul registru, dar în limitele prevăzute la articolul 8a alineatul (8) și la articolul 8ab alineatul (17). Comisia adoptă, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, modalitățile practice necesare pentru punerea în aplicare a primului, a celui de al doilea și a celui de al treilea paragraf de la prezentul alineat. Aceste acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 26 alineatul (2).

Până când respectivul registru central securizat devine operațional, schimbul automat menționat la articolul 8a alineatele (1) și (2), la articolul 8ab alineatele (13), (14) și (16) și la articolul 8ad alineatele (1), (2) și (3) se realizează în

conformitate cu alineatul (1) din prezentul articol și cu modalitățile practice aplicabile.”.

CAPITOLUL V

ASIGURAREA APLICĂRII LEGISLAȚIEI

Articolul 14

Sanțiuni

Statele membre stabilesc normele referitoare la sancțiunile aplicabile pentru încălcarea dispozițiilor naționale adoptate în temeiul prezentei directive și iau toate măsurile necesare pentru a asigura aplicarea acestora. Aceste sancțiuni trebuie să fie eficace, proporționale și disuasive.

Statele membre se asigură că sancțiunile respective includ o sancțiune administrativă pecuniară de cel puțin 5 % din cifra de afaceri a întreprinderii în anul fiscal relevant, dacă întreprinderea care trebuie să raporteze în temeiul articolului 6 nu respectă această cerință pentru un an fiscal în termenul stabilit sau face o declarație falsă în declarația de impunere în conformitate cu articolul 7.

Articolul 15

Cerere de audit fiscal

În cazul în care autoritatea competentă a unui stat membru are motive să creadă că o întreprindere cu domiciliul fiscal într-un alt stat membru nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul prezentei directive, primul stat membru poate solicita autorității competente a celuilalt stat membru să efectueze un audit fiscal al întreprinderii.

Autoritatea competentă a statului membru solicitat inițiază procedura în termen de o lună de la data primirii cererii și efectuează auditul fiscal, în conformitate cu normele care reglementează auditurile fiscale în statul membru solicitat.

Autoritatea competentă care a efectuat auditul fiscal furnizează autorității competente din statul membru solicitant feedback cu privire la rezultatul acestui audit cât mai curând posibil și în termen de cel mult o lună de la data la care este cunoscut rezultatul auditului fiscal.

Articolul 16

Monitorizare

- (1) Statele membre comunică Comisiei următoarele informații pentru fiecare an fiscal:
 - (a) numărul întreprinderilor care îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 6 alineatul (1);
 - (b) numărul întreprinderilor care au raportat în temeiul articolului 7;
 - (c) sancțiunile impuse în temeiul articolului 14 pentru nerespectarea cerințelor prezentei directive;
 - (d) numărul întreprinderilor despre care se presupune că sunt lipsite de o minimă substanță în conformitate cu articolul 8 și numărul întreprinderilor care au infirmat această prezumție în conformitate cu articolul 9;

- (e) numărul întreprinderilor exceptate de la cerințele prezentei directive în conformitate cu articolul 10;
- (f) numărul auditurilor efectuate la întreprinderi care îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 6 alineatul (1);
- (g) numărul cazurilor în care s-a constatat că o întreprindere presupusă a avea o minimă substanță nu are o activitate substanțială, în special în urma unui audit;
- (h) numărul cererilor de schimb de informații transmise și numărul cererilor primite;
- (i) numărul cererilor de audit fiscal transmise și numărul cererilor primite.

La cererea Comisiei, statele membre comunică Comisiei orice altă informație necesară pentru monitorizarea și evaluarea punerii în aplicare a prezentei directive.

- (2) Statele membre comunică informațiile menționate la alineatul (1) o dată la doi ani, până la data de 31 decembrie a anului fiscal care urmează după încheierea perioadei biennale.

Articolul 17

Rapoarte

- (1) Până la 31 decembrie 2028, Comisia prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului privind punerea în aplicare a prezentei directive.
- (2) La întocmirea raportului, Comisia ia în considerare informațiile comunicate de statele membre în conformitate cu articolul 15.
- (3) Comisia va publica rapoartele pe site-ul său.

CAPITOLUL VI DISPOZIȚII FINALE

Articolul 18

Transpunere

- (1) Statele membre adoptă și publică, până la [30 iunie 2023] cel târziu, actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul acestor acte.

Statele membre aplică dispozițiile respective începând de la [1 ianuarie 2024].

Atunci când statele membre adoptă respectivele dispoziții, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

- (2) Statele membre comunică Comisiei textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 19

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 20

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles,

*Pentru Consiliu,
Președintele*

FIȘĂ FINANCIARĂ LEGISLATIVĂ

1. CADRUL PROPUNERII/INIȚIATIVEI

1.1. Titlul propunerii/inițiativei

„UNSHELL”

1.2. Domeniul (domeniile) de politică vizat(e)

Politica fiscală.

1.3. Propunerea/inițiativa se referă la:

o acțiune nouă

o acțiune nouă întreprinsă ca urmare a unui proiect-pilot/a unei acțiuni pregătitoare¹

prelungirea unei acțiuni existente

o fuziune sau o redirectionare a uneia sau a mai multor acțiuni către o altă/o nouă acțiune

1.4. Obiectiv(e)

1.4.1. Obiectiv(e) general(e)

Propunerea urmărește reducerea pierderilor de venituri fiscale legate de evitarea obligațiilor fiscale și evaziunea fiscală ca urmare a utilizării de entități fictive în UE. În plus, propunerea va permite statelor membre să descrie și să cuantifice cu exactitate amploarea abuzurilor fiscale ale entităților fictive în UE. În ultimă instanță, propunerea ar trebui să descurajeze și mai mult crearea de entități fictive în UE.

1.4.2. Obiectiv(e) specific(e)

Obiective specifice

1) Identificarea entităților fictive din UE care sunt expuse riscului de abuz fiscal, prin utilizarea unor criterii obiective privind substanța. După identificarea unei entități fictive ca fiind expusă riscului de abuz fiscal, propunerea va stabili consecințe fiscale comune clare, prestabilite în întreaga UE, pentru a preveni pierderile fiscale;

2) Autoritățile competente ale statelor membre ar trebui să dispună de informații pentru a putea identifica entitățile fictive rezidente/stabilite în alte state membre, astfel încât acestea să poată preveni abuzurile fiscale transfrontaliere, de exemplu prin refuzarea avantajelor oferite de tratatele fiscale pentru impozitele reținute la sursă;

3) Propunerea urmărește, în primul rând, să descurajeze utilizarea furnizorilor de servicii pentru fiducii sau societăți (TCSP) pentru a crea entități fictive în UE. Criteriile privind substanța identificate la punctul 1) de mai sus sunt menite să combată chiar serviciile oferite de TCSP-uri, precum stabilirea adreselor poștale, pe care TCSP-urile le furnizează entităților fictive.

¹ Astfel cum se menționează la articolul 58 alineatul (2) litera (a) sau (b) din Regulamentul financiar.

1.4.3. Rezultatul (rezultatele) și impactul preconizate

Entitățile vizate vor trebui să raporteze administrațiilor fiscale dacă îndeplinesc sau nu indicatorii privind substanța minimă. Pentru entitățile care nu îndeplinesc acești indicatori vor exista consecințe fiscale.

1.4.4. Indicatori de performanță

A se preciza indicatorii care permit monitorizarea progreselor și a realizărilor obținute.

Obiective	Indicatori	Instrumente de măsurare/surse de date
Utilizarea unor criterii comune privind substanța pentru identificarea entităților fictive cu scopul de a preveni pierderile de venituri fiscale cauzate de evaziunea fiscală și de evitarea obligațiilor fiscale.	Veniturile fiscale suplimentare obținute datorită inițiativei care împiedică entitățile fictive să obțină un avantaj fiscal la nivel național sau transfrontalier.	Evaluarea anuală a schimbului automat de informații (sursa: administrațiile fiscale ale statelor membre)
Furnizarea de informații statelor membre pentru identificarea entităților fictive utilizate în scopul unui abuz fiscal.	Numărul schimburilor de informații efectuate cu privire la entități fictive și numărul activităților de asigurare a conformității desfășurate de statele membre.	Date pe care statele membre trebuie să le transmită anual Comisiei în scopul monitorizării (sursa: administrațiile fiscale ale statelor membre)
Efect de descurajare pentru crearea de către TCSP-uri de entități fictive în UE.	Evaluarea calitativă de către statele membre a impactului inițiativei asupra descurajării TCSP-urilor de la oferirea de servicii pentru înființarea de entități fictive.	Evaluarea anuală a schimbului automat de informații (sursa: administrațiile fiscale ale statelor membre)

1.5. Motivele propunerii/inițiativei

1.5.1. Cerința (cerințele) care trebuie îndeplinită (îndeplinite) pe termen scurt sau lung, inclusiv un calendar detaliat pentru punerea în aplicare a inițiativei

Entitățile și construcțiile juridice care trebuie să raporteze în temeiul propunerii se vor autoevalua utilizând criteriile privind substanța, pentru a stabili dacă sunt expuse riscului de abuz fiscal. Informațiile privind entitățile și construcțiile juridice care

trebuie să se autoevalueze într-un stat membru vor fi transmise automat autorităților competente din celelalte state membre. În acest context, autoritățile competente vor trebui să introducă informațiile comunicate într-un registru central la care vor avea acces toate statele membre. Comisia va avea un acces limitat la acest registru, pentru a se asigura că poate fi suficient de informată pentru a monitoriza funcționarea directivei. Propunerea va utiliza modalitățile practice prevăzute în prezent în Directiva 2011/16/UE privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal (DAC).

În ceea ce privește calendarul înființării altor registre centrale pentru schimburile fiscale, cum ar fi DAC3 și DAC6, statele membre și Comisia ar avea nevoie de cel puțin 18 luni de la adoptarea propunerii pentru a putea institui sistemele care să permită schimbul de informații între statele membre. Punerea în aplicare este preconizată să înceapă în ianuarie 2024, cu o perioadă de creștere în intensitate.

- 1.5.2. *Valoarea adăugată a intervenției Uniunii (aceasta poate rezulta din diferiți factori, de exemplu o mai bună coordonare, securitate juridică, eficacitate sporită sau complementarități). În sensul prezentului punct, „valoarea adăugată a intervenției Uniunii” este valoarea care rezultă din intervenția Uniunii care depășește valoarea ce ar fi fost obținută dacă ar fi acționat doar statele membre.*

Propunerea nu urmărește să înlocuiască normele naționale și internaționale existente pentru combaterea abuzurilor fiscale prin intermediul entităților fictive în UE. În schimb, propunerea urmărește să consolideze și să pună în aplicare măsurile existente, punând la dispoziție criterii obiective privind substanța în vederea prevenirii abuzurilor fiscale într-un context transfrontalier. Existența unor norme uniforme ar asigura coerența cerințelor privind substanța din punct de vedere fiscal la nivelul UE, precum și în ceea ce privește contramăsurile care trebuie aplicate, inclusiv consecințele fiscale și sancțiunile în caz de nerespectare.

Pentru societățile aparținând unui grup din UE ar exista economii de scară, întrucât ar trebui să se aplice un singur set de norme privind substanța. Acest lucru ar asigura condiții de concurență echitabile și o concurență loială pentru întreprinderile din UE.

- 1.5.3. *Învățămintele desprinse din experiențele anterioare similare*

Inițiativa constituie un mecanism nou. Opțiunea preferată în evaluarea impactului se bazează pe abordarea adoptată de UE în evaluarea substanței în țările terțe relevante, ca parte a procesului care conduce la întocmirea și actualizarea listei UE a jurisdicțiilor necooperante în scopuri fiscale. Se urmărește reproducerea unora dintre caracteristicile acestui proces.

- 1.5.4. *Compatibilitatea cu cadrul financiar multianual și posibilele sinergii cu alte instrumente corespunzătoare*

În Comunicarea Comisiei privind impozitarea întreprinderilor pentru secolul XXI, Comisia s-a angajat să prezinte, până la sfârșitul anului 2021, o propunere legislativă care să stabilească norme ale Uniunii pentru neutralizarea utilizării abuzive a entităților fictive în scopuri fiscale. Propunerea va utiliza procedurile, mecanismele și instrumentele informatice deja instituite sau în curs de elaborare în cadrul DAC.

- 1.5.5. *Evaluarea diferitelor opțiuni de finanțare disponibile, inclusiv a posibilităților de realocare a creditelor*

Costurile de punere în aplicare a inițiativei vor fi finanțate din bugetul UE numai în ceea ce privește componentele centrale ale sistemului de schimb automat de

informații. În ceea ce privește restul, statele membre vor trebui să pună în aplicare măsurile avute în vedere.

1.6. Durata și impactul financiar ale propunerii/inițiativei

durată limitată

- în vigoare de la [ZZ/LL]AAAA până la [ZZ/LL]AAAA
- impact financiar din AAAA până în AAAA pentru creditele de angajament și din AAAA până în AAAA pentru creditele de plată

durată nelimitată

- punere în aplicare cu o perioadă de creștere în intensitate din AAAA până în AAAA,
- urmată de o perioadă de funcționare la capacitate maximă.

1.7. Modul (modurile) de gestiune preconizat(e)²

Gestiune directă asigurată de Comisie

- prin intermediul departamentelor sale, inclusiv al personalului din delegațiile Uniunii;
- prin intermediul agențiilor executive

Gestiune partajată cu statele membre

Gestiune indirectă, cu delegarea sarcinilor de execuție bugetară:

- țărilor terțe sau organismelor pe care le-au desemnat acestea;
- organizațiilor internaționale și agențiilor acestora (a se preciza);
- BEI și Fondului European de Investiții;
- organismelor menționate la articolele 70 și 71 din Regulamentul financiar;
- organismelor de drept public;
- organismelor de drept privat cu misiune de serviciu public, cu condiția să li se furnizeze garanții financiare adecvate;
- organismelor de drept privat dintr-un stat membru care sunt responsabile cu punerea în aplicare a unui parteneriat public-privat și care prezintă garanții financiare adecvate;
- persoanelor cărora li se încredințează executarea unor acțiuni specifice în cadrul PESC, în temeiul titlului V din TUE, și care sunt identificate în actul de bază relevant.

Observații

Prezenta propunere se bazează pe cadrul și pe sistemele existente pentru schimbul automat de informații utilizând un registru central pentru deciziile anticipate cu aplicare transfrontalieră (DAC3) și modalitățile fiscale transfrontaliere care fac obiectul raportării (DAC6), care au fost elaborate în temeiul articolului 21 din Directiva 2011/16/UE în contextul acestor modificări anterioare ale DAC. Comisia elaborează, împreună cu statele membre, formulare și formate standardizate pentru schimbul de informații prin intermediul unor măsuri de punere în

² Detalii privind modurile de gestiune, precum și trimiterile la Regulamentul financiar sunt disponibile pe site-ul BudgWeb:
<https://myintracom.ec.europa.eu/budgweb/EN/man/budgmanag/Pages/budgmanag.aspx>.

aplicare. În ceea ce privește rețeaua CCN, care va permite schimbul de informații între statele membre, Comisia este responsabilă pentru dezvoltarea acestei rețele, iar statele membre se vor angaja să creeze infrastructura internă adecvată care să permită schimbul de informații prin intermediul rețelei CCN.

2. MĂSURI DE GESTIUNE

2.1. Dispoziții în materie de monitorizare și de raportare

Comisia se va asigura că sunt instituite mecanisme de monitorizare și evaluare a funcționării intervenției și o va evalua în raport cu principalele obiective de politică. Având în vedere că propunerea „Unshell” implică o modificare a DAC, monitorizarea și evaluarea ar putea fi realizate în conformitate cu celelalte elemente ale cooperării administrative.

Statele membre vor transmite anual Comisiei date pentru informațiile prezentate în tabelul de mai sus privind indicatorii de performanță care vor fi utilizați pentru monitorizarea conformității cu propunerea.

Întrucât datele de monitorizare sunt disponibile, Comisia va revizui domeniul de aplicare al intervenției pentru a examina posibilitatea extinderii acesteia astfel încât să acopere și alte sectoare și/sau pentru a revizui unele caracteristici ale acesteia.

La cinci ani de la punerea în aplicare a propunerii va avea loc o evaluare care va permite Comisiei să analizeze rezultatele politicii în ceea ce privește obiectivele acesteia, precum și impactul global din punctul de vedere al veniturilor fiscale, al întreprinderilor și al pieței interne.

2.2. Sistemul (sistemele) de gestiune și de control

2.2.1 Justificarea modului (modurilor) de gestiune, a mecanismului (mecanismelor) de punere în aplicare a finanțării, a modalităților de plată și a strategiei de control propuse

Punerea în aplicare a inițiativei se va baza pe autoritățile competente (administrațiile fiscale) ale statelor membre. Acestea vor fi responsabile de finanțarea propriilor sisteme naționale și a adaptărilor necesare pentru schimburile care urmează să aibă loc cu registrul central care urmează să fie creat în conformitate cu propunerea.

Comisia va crea infrastructura, inclusiv registrul central, care va permite realizarea de schimburi între statele membre cu privire la identificarea entităților fictive. Au fost create sisteme informatice pentru DAC, care vor fi utilizate pentru această inițiativă. Comisia va finanța sistemele necesare pentru a permite efectuarea schimburilor, inclusiv registrul central, care va face obiectul principalelor elemente de control, și anume cel al contractelor de achiziții, al verificării tehnice a achizițiilor, al verificării ex-ante a angajamentelor și al verificării ex ante a plăților.

2.2.2. Informații privind riscurile identificate și sistemul (sistemele) de control intern instituit(e) pentru atenuarea lor

Intervenția propusă se va baza pe un sistem declarativ, care implică riscul de nedeclarare sau de declarare eronată de către entitățile și construcțiile juridice care au obligația de a se autoevalua în raport cu criteriile privind substanța prevăzute în propunere. Statele membre vor avea obligația de a audita aceste autoevaluări și de a raporta anual Comisiei statistici care să includă numărul entităților care au fost auditate și al sancțiunilor aplicate pentru neconformitate.

Pentru a contracara riscul de neconformitate a entităților și construcțiilor juridice, propunerea cuprinde un cadru de sancționare. Autoritățile fiscale naționale vor fi responsabile de aplicarea sancțiunilor și, în general, de asigurarea conformității cu „Unshell”. Sancțiunile sunt stabilite la un nivel suficient de ridicat pentru a avea un efect de descurajare. În plus, administrațiile fiscale naționale vor fi în măsură să efectueze audituri pentru a detecta și a descuraja neconformitățile.

Pentru a monitoriza aplicarea corectă a propunerii, Comisia va avea acces limitat la registrul central în care statele membre vor face schimb de informații privind entitățile și construcțiile juridice care raportează în temeiul propunerii.

Elementele principale ale strategiei de control sunt:

Contracte de achiziții publice

Procedurile de control pentru achiziții publice definite în Regulamentul financiar: orice contract de achiziții publice se realizează în conformitate cu procedura consacrată de verificare, de către serviciile Comisiei, pentru efectuarea plății, ținând cont de obligațiile contractuale și de buna gestionare financiară și generală. În toate contractele încheiate între Comisie și beneficiari sunt prevăzute măsuri antifraudă (controale, rapoarte etc.). Se elaborează caiete de sarcini detaliate, care stau la baza fiecărui contract specific. Procesul de acceptare respectă cu strictețe metodologia TAXUD TEMPO: livrabilele sunt analizate, modificate dacă este necesar și, în cele din urmă, admise (sau respinse) în mod explicit. Nu se plătește nicio factură fără o „scrisoare de acceptare”.

Verificarea tehnică a achizițiilor publice

DG TAXUD efectuează controale privind livrabilele și supraveghează operațiunile și serviciile prestate de contractanți. De asemenea, efectuează în mod regulat audituri de calitate și de securitate la nivelul contractanților. Auditurile de calitate verifică gradul în care procesele efective ale contractanților respectă normele și procedurile definite în planurile de calitate ale acestora. Auditurile de securitate se concentrează pe procese, proceduri și configurații specifice.

Pe lângă controalele menționate mai sus, DG TAXUD execută controale financiare tradiționale:

Verificarea ex-ante a angajamentelor

Toate angajamentele din cadrul DG TAXUD sunt verificate de șeful unității Finanțe și de unitatea Resurse umane corespunzătoare. Prin urmare, 100 % din sumele angajate sunt acoperite de verificarea ex-ante. Această procedură oferă un nivel ridicat de garantare a legalității și regularității tranzacțiilor.

Verificarea ex-ante a plăților

100 % din plăți sunt verificate ex-ante. În plus, cel puțin o plată (din toate categoriile de cheltuieli) pe săptămână este selectată aleatoriu pentru o verificare ex ante suplimentară efectuată de către șeful unității Finanțe și de către unitatea Resurse umane corespunzătoare. Nu există niciun obiectiv legat de acoperire, deoarece scopul acestei verificări este de a controla plățile în mod „aleatoriu” pentru a verifica dacă toate plățile au fost pregătite în conformitate cu cerințele. Restul plăților sunt prelucrate zilnic în conformitate cu normele în vigoare.

Declarațiile ordonatorilor de credite subdelegați

Toți ordonatorii de credite subdelegați semnează declarații în sprijinul raportului anual de activitate pentru anul în cauză. Aceste declarații acoperă operațiunile din cadrul programului. Ordonatorii de credite subdelegați declară că operațiunile legate de execuția bugetară au fost efectuate în conformitate cu principiile buneii gestiuni financiare, că sistemele de gestionare și de control existente oferă suficiente garanții privind legalitatea și regularitatea tranzacțiilor și că riscurile asociate acestor operațiuni au fost identificate corect și raportate și că au fost puse în aplicare acțiuni de atenuare.

2.2.3. *Estimarea și justificarea raportului cost-eficacitate al controalelor (raportul dintre costurile controalelor și valoarea fondurilor aferente gestionate) și evaluarea nivelurilor preconizate ale riscurilor de eroare (la plată și la închidere)*

Controalele stabilite permit DG TAXUD să aibă garanții suficiente cu privire la calitatea și la regularitatea cheltuielilor și să reducă riscul de neconformitate. Măsurile strategiei de control menționate mai sus reduc riscurile potențiale sub ținta de 2 % și acoperă toți beneficiarii. Orice măsură suplimentară pentru a reduce și mai mult riscul ar conduce la costuri disproporționat de ridicate și, prin urmare, nu este avută în vedere. Costurile totale ocazionate de punerea în aplicare a strategiei de control de mai sus – pentru toate cheltuielile din cadrul programului Fiscalis – sunt limitate la 1,6 % din plățile totale efectuate. Se preconizează că ele vor rămâne la același nivel pentru această inițiativă. Strategia de control a programului limitează riscul de neconformitate practic la zero și rămâne proporțională cu riscurile implicate.

2.3. Măsuri de prevenire a fraudelor și a neregulilor

A se preciza măsurile de prevenire și de protecție existente sau preconizate, de exemplu din strategia antifraudă.

Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) poate efectua investigații, inclusiv verificări și inspecții la fața locului, în conformitate cu dispozițiile și procedurile prevăzute de Regulamentul (CE) nr. 1073/1999 al Parlamentului European și al Consiliului³ și de Regulamentul (Euratom, CE) nr. 2185/96 al Consiliului⁴ pentru a stabili existența fraudei, a corupției sau a oricăror alte activități ilegale care afectează interesele financiare ale Uniunii în legătură cu un acord de grant, cu o decizie de acordare a unui grant sau cu un contract finanțat în temeiul acestor regulamente.

³ Regulamentul (CE) nr. 1073/1999 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 mai 1999 privind investigațiile efectuate de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF), JO L 136, 31.5.1999, p. 1.

⁴ Regulamentul (Euratom, CE) nr. 2185/96 al Consiliului din 11 noiembrie 1996 privind controalele și inspecțiile la fața locului efectuate de Comisie în scopul protejării intereselor financiare ale Comunităților Europene împotriva fraudei și a altor abateri, JO L 292, 15.11.1996, p. 2.

3. IMPACTUL FINANCIAR ESTIMAT AL PROPUNERII/INIȚIATIVEI

3.1. Rubrica (rubricile) din cadrul financiar multianual și linia (liniile) bugetară (bugetare) de cheltuieli afectată (afectate)

- Linii bugetare existente

În ordinea rubricilor din cadrul financiar multianual și a liniilor bugetare.

Rubrica din cadrul financiar multianual	Linia bugetară	Tipul de cheltuieli	Contribuție			
			din partea țărilor AELS ²	din partea țărilor candidate ³	din partea țărilor terțe	în sensul articolului 21 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul financiar
	14.3.2001	Dif./Nedif. ¹				
	Îmbunătățirea funcționării corespunzătoare a regimurilor fiscale	Dif./Nedif. f.	NU	NU	NU	NU

- Noile linii bugetare solicitate

În ordinea rubricilor din cadrul financiar multianual și a liniilor bugetare.

Rubrica din cadrul financiar multianual	Linia bugetară	Tipul de cheltuieli	Contribuție			
			din partea țărilor AELS	din partea țărilor candidate	din partea țărilor terțe	în sensul articolului 21 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul financiar
	Numărul	Dif.				
	N/A	Dif.	NU	NU	NU	NU

¹ Dif. = credite diferențiate / Nedif. = credite nediferențiate.

² AELS: Asociația Europeană a Liberului Schimb.

³ Țările candidate și, după caz, candidații potențiali din Balcanii de Vest.

3.2. Impactul financiar estimat al propunerii asupra creditelor

3.2.1. Sinteza impactului estimat asupra creditelor operaționale

- Propunerea/inițiativa nu implică utilizarea de credite operaționale
- Propunerea/inițiativa implică utilizarea de credite operaționale, conform explicațiilor de mai jos:

milioane EUR (cu trei zecimale)

Rubrica din cadrul financiar multianual	Numărul	14.3.2001
--	---------	-----------

DG: TAXUD			2022	2023	2024	2025	2026	2027	TOTAL
• Credite operaționale									
Linie bugetară 14.3.2001	Angajamente	(1a)	0,680	0,082	0,082	0,082	0,082	0,082	1,088
	Plăți	(2a)		0,680	0,082	0,082	0,082	0,082	1,008
TOTAL credite pentru DG TAXUD	Angajamente	=1a+1b +3	0,680	0,082	0,082	0,082	0,082	0,082	1,088
	Plăți	=2a+2b +3		0,680	0,082	0,082	0,082	0,082	1,008

Rubrica din cadrul financiar multianual	7	„Cheltuieli administrative”
--	----------	-----------------------------

Această secțiune ar trebui completată utilizând „datele bugetare cu caracter administrativ” care trebuie introduse mai întâi în [anexa la fișa financiară legislativă](#) (anexa V la normele interne), încărcată în DECIDE pentru consultarea interservicii.

milioane EUR (cu trei zecimale): Prețuri curente

2023	2024	2025	2026	2027	TOTAL
------	------	------	------	------	-------

							CFM 2021-2027
DG: TAXUD							
• Resurse umane		0,300	0,036	0,036	0,036	0,036	0,444
• Alte cheltuieli administrative – Misiuni		0,020	0,002	0,002	0,002	0,002	0,028
TOTAL DG TAXUD	Credite	0,320	0,038	0,038	0,038	0,038	0,472

TOTAL credite de la RUBRICA 7 din cadrul financiar multianual	(Total angajamente = Total plăți)	0,320	0,038	0,038	0,038	0,038	0,472
---	--------------------------------------	-------	-------	-------	-------	-------	--------------

milioane EUR (cu trei zecimale): Prețuri curente

		2023	2024	2025	2026	2027	TOTAL CFM 2021-2027
TOTAL credite de la RUBRICILE 1-7 din cadrul financiar multianual	Angajamente	1	0,120	0,120	0,120	0,120	1,480
	Plăți	0,320	0,718	0,120	0,120	0,120	1,398

3.2.2. Sinteza impactului estimat asupra creditelor administrative

- Propunerea/inițiativa nu implică utilizarea de credite cu caracter administrativ
- Propunerea/inițiativa implică utilizarea de credite cu caracter administrativ, conform explicațiilor de mai jos:

milioane EUR (cu trei zecimale)

	Anul 2023	Anul 2024	Anul 2025	Anul 2026	Anul 2027	Anul 2028	Anul 2029	TOTAL
--	--------------	--------------	--------------	--------------	--------------	--------------	--------------	-------

RUBRICA 7 din cadrul financiar multianual								
Resurse umane	0,300	0,036	0,036	0,036	0,036	0,036	0,036	0,516
Alte cheltuieli administrative	0,020	0,002	0,002	0,002	0,002	0,002	0,002	0,032
Subtotal RUBRICA 7 din cadrul financiar multianual	0,320	0,038	0,038	0,038	0,038	0,038	0,038	0,548

În afara RUBRICII 7¹ din cadrul financiar multianual								
Resurse umane								
Alte cheltuieli cu caracter administrativ								
Subtotal în afara RUBRICII 7 din cadrul financiar multianual								

TOTAL	0,320	0,038	0,038	0,038	0,038	0,038	0,038	0,548
--------------	--------------	--------------	--------------	--------------	--------------	--------------	--------------	--------------

Necesarul de credite pentru resursele umane și pentru alte cheltuieli cu caracter administrativ va fi acoperit de creditele direcției generale (DG) respective care sunt deja alocate pentru gestionarea acțiunii și/sau au fost redistribuite intern în cadrul DG-ului respectiv, completeate, după caz, cu resurse suplimentare care ar putea fi alocate DG-ului care gestionează acțiunea în cadrul procedurii anuale de alocare și ținând seama de constrângerile bugetare.

¹ Asistență tehnică și/sau administrativă și cheltuieli de sprijin pentru punerea în aplicare a programelor și/sau a acțiunilor UE (fostele linii „BA”), cercetare indirectă și cercetare directă.

3.2.2.1. Necesarul de resurse umane estimat

- Propunerea/inițiativa nu implică utilizarea de resurse umane.
- Propunerea/inițiativa implică utilizarea de resurse umane, conform explicațiilor de mai jos:

Estimări în echivalent normă întreagă

	Year 2023	Year 2024	Year 2025	Year 2026	Year 2027	Year 2028	Total
• Posturi din schema de personal (funcționari și agenți temporari)							
20 01 02 01 (la sediu și în reprezentanțele Comisiei)	1	1	0,4	0,2	0,1	0,1	2,8
20 01 02 03 (în delegații)							
01 01 01 01 (cercetare indirectă)							
01 01 01 11 (cercetare directă)							
Alte linii bugetare (a se preciza)							
• Personal extern (în echivalent normă întreagă: ENI)¹							
20 02 01 (AC, END, INT din „pachetul global”)							
20 02 03 (AC, AL, END, INT și JPD în delegații)							
XX 01 xx yy zz ²	- la sediu						
	- în delegații						
01 01 01 02 (AC, END, INT – cercetare indirectă)							
01 01 01 12 (AC, END, INT – cercetare directă)							
Alte linii bugetare (a se preciza)							
TOTAL	1	1	0,4	0,2	0,1	0,1	2,8

XX este domeniul de politică sau titlul din buget în cauză.

Necesarul de resurse umane va fi asigurat din efectivele de personal ale DG-ului în cauză alocate deja pentru gestionarea acțiunii și/sau redistribuite intern în cadrul DG-ului, completate, după caz, cu resurse suplimentare ce ar putea fi acordate DG-ului care gestionează acțiunea în cadrul procedurii anuale de alocare și ținând seama de constrângerile bugetare.

Descrierea sarcinilor care trebuie efectuate:

Funcționari și personal temporar	Pregătirea reuniunilor și corespondența cu statele membre, activități legate de formulare, formatele informatice și registrul central.
Personal extern	N/A

¹ AC = agent contractual; AL= agent local; END = expert național detașat; INT = personal pus la dispoziție de agenții de muncă temporară; JPD = tânăr profesionist în delegații.

² Subplafonul pentru personal extern acoperit din creditele operaționale (fostele linii „BA”).

3.2.3. *Compatibilitatea cu cadrul financiar multianual actual*

Propunerea/inițiativa:

- poate fi finanțată integral prin realocarea creditelor în cadrul rubricii relevante din cadrul financiar multianual (CFM)

--

- necesită utilizarea marjei nealocate din cadrul rubricii corespunzătoare din CFM și/sau utilizarea instrumentelor speciale, astfel cum sunt definite în Regulamentul privind CFM.

A se explica necesitatea efectuării acestei acțiuni, precizând rubricile și liniile bugetare vizate, sumele aferente și instrumentele propuse a fi utilizate.

- necesită revizuirea CFM.

A se explica necesitatea efectuării acestei acțiuni, precizând rubricile și liniile bugetare vizate, precum și sumele aferente.

3.2.4. *Contribuțiile terților*

Propunerea/inițiativa:

- nu prevede cofinanțare din partea terților
- prevede cofinanțare din partea terților, estimată mai jos:

Credite de angajament în milioane EUR (cu 3 zecimale)

	Year N ¹	Year N+1	Year N+2	Year N+3	A se introduce atâția ani câți sunt considerați necesari pentru a reflecta durata impactului (a se vedea punctul 1.6)			Total
A se preciza organismul care asigură cofinanțarea								
TOTAL credite cofinanțate								

¹ Anul N este anul în care începe punerea în aplicare a propunerii/inițiativei. Vă rugăm să înlocuiți „N” cu primul an estimat de punere în aplicare (de exemplu: 2021). Se procedează la fel pentru anii următori.

3.3. Impactul estimat asupra veniturilor

- Propunerea/inițiativa nu are impact financiar asupra veniturilor.
- Propunerea/inițiativa are următorul impact financiar:
 - asupra resurselor proprii
 - asupra altor venituri
 - vă rugăm să precizați dacă veniturile sunt alocate unor linii de cheltuieli

milioane EUR (cu trei zecimale)

Linia bugetară pentru venituri:	Credite disponibile pentru exercițiul financiar în curs	Impactul propunerii/inițiativei ²					A se introduce atâția ani câți sunt considerați necesari pentru a reflecta durata impactului (a se vedea punctul 1.6)		
		Year N	Year N+1	Year N+2	Year N+3				
Articolul									

Pentru veniturile alocate, a se preciza linia (liniile) bugetară (bugetare) de cheltuieli afectată (afectate).

--

Alte observații (de exemplu, metoda/formula utilizată pentru calcularea impactului asupra veniturilor sau orice alte informații).

--

² În ceea ce privește resursele proprii tradiționale (taxele vamale, cotizațiile pentru zahăr), sumele indicate trebuie să fie sume nete, și anume sumele brute după deducerea unei cote de 20 % pentru costurile de colectare.